

СІЧЕНЬ
1981

Київ

ТИГРЕЦЬ

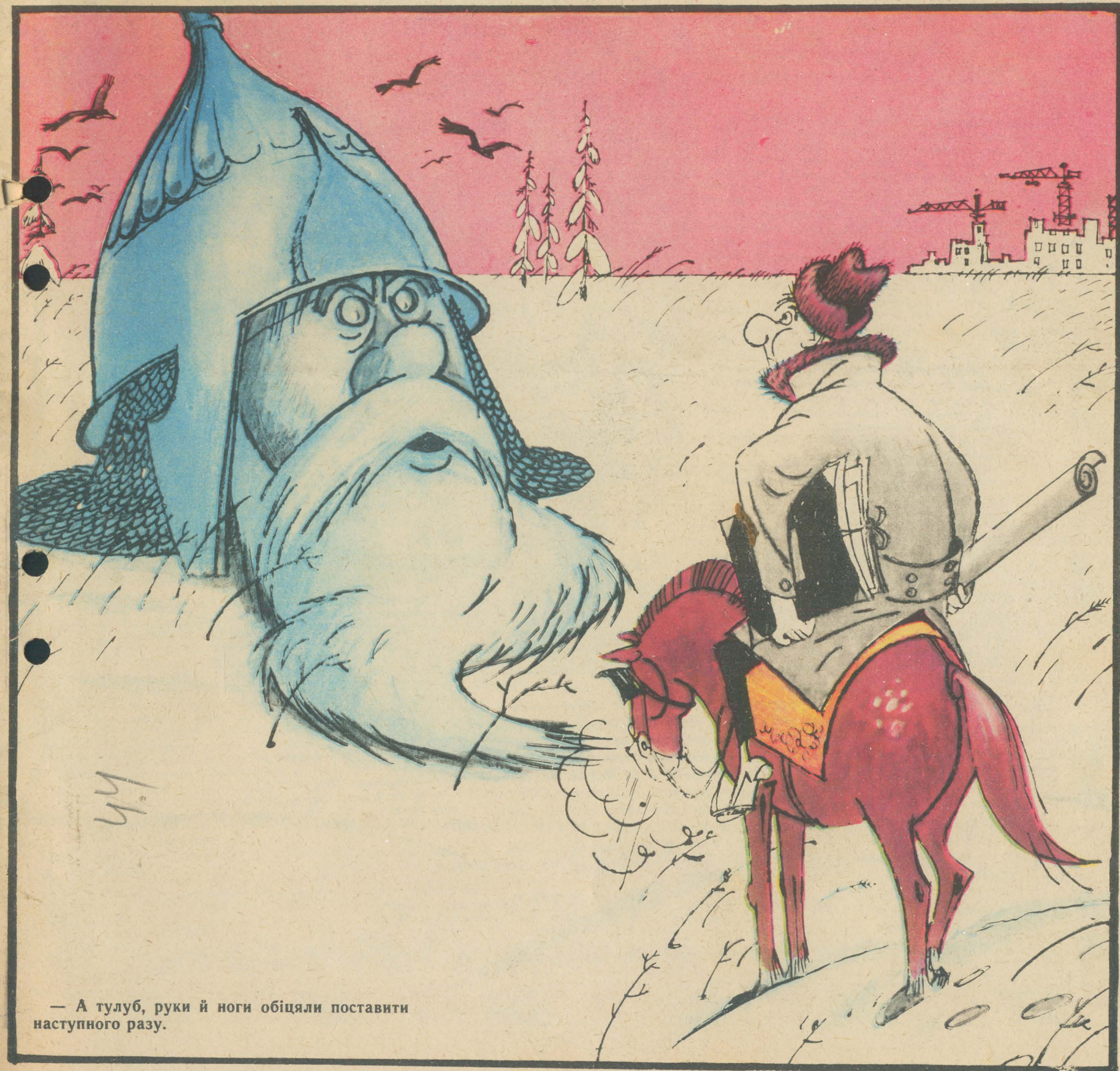
ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (1091)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А тулуб, руки й ноги обіцяли поставити наступного разу.

Дуже перче!

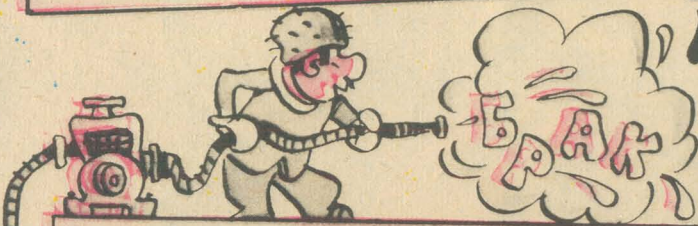

Дуже б хотілося нам знати, куди дивляться працівники відділів технічного контролю 1-го та 3-го київських авторемонтних заводів і що вони там бачать. Не віримо, що дивляться вони (як це й належало б робити) на вузли й агрегати, які виходять з ремонту. Бо якби дивились, то не могли б не помітити кричущого браку. Лише кілька прикладів. Одержали ми з 1-го заводу двигун (замовлення № 403), на якому було поставлено головки блоку циліндрів з непридатними клапанами. В іншому двигуні (замовлення № 2124) колінчастий вал виявився невідшліфованим. У такому ж вигляді прибув до нас із ремонту ще один двигун (замовлення № 2571).

А ось «перли» 3-го заводу. Замовлення № 3100: центрифуга для очищення масла щерть забита якимсь сміттям, всмоктуючий колектор деформований, прокладки відсутні. Не встигли запустити двигун на автобусі ЛАЗ-697 «Турист» (замовлення № 2626), як усі його «внутрішні» деталі в картер. Наведені приклади — крапля в морі від загальної кількості браку, що його одержуємо із згаданих заводів.

То все-таки, як ти гадаєш, Перче, куди дивляться працівники ВТК!

ВОДІІ автотранспортного підприємства № 23113 на Черкащині.

У кінці квітня минулого року я придбав побутовий насос «Азовець» виробництва Бердянського заводу «Південгідромаш» (Запорізька область). Штука ця в господарстві дуже потрібна: можна з криниці воду качати, можна город поливати і т. д. А оскільки на насосі ще й почесний п'ятикутник красувався, то я був абсолютно спокійний за свої шістдесят п'ять карбованців. Спокій мій протривав лише чотири місяці. У серпні насос вийшов з ладу, а на початку вересня я відправив його на завод, як і рекомендувала інструкція. І відтоді насос як у воду впав.

Одне мене, Перче, заспокоює: може, на заводі, хоч брак свій ліквідують на рівні світових стандартів. А для цього, очевидно, чимало часу потрібно.

м. Шепетівка
Хмельницької області.

А. КИРИЧУК.

Якось у Вінниці мешканці Старого міста, як завжди, чекали автобусів номерів 2 і 7, проте, так і не дочекавшись, рушили пішки. Наступного дня — та ж сама історія. Зникли кудись автобуси! Мешканці кинулись на розшуки. Виявилось, що автобуси не зникли, а їздять собі іншими вулицями, зупиняючись, де водіям заманеться. Справа в тому, що вулицю Данила Нечая розкопали, щоб прокласти труби. Чекали мешканці тиждень, місяць, чотири місяці, а тоді звернулися до міського «Водоканалу». Мовляв, чи довго нам пішки ходити! А звідти відповіли: «Не знаємо, брехати не будемо».

Брехати — воно справді негарно, але, нам здається, Перче, що й подібна безпорадність — не краща.

м. Вінниця.

М. МЕЛЬНИК, В. ТАЛКО,
Д. АНТОНЮК та інші.

Не виключена можливість, що, виїжджаючи з Києва, ти не астигнеш по-баньтиса, і вже приїхавши до нашого міста, втрапиш до лазні № 9. Отож, про асек випадок, бери з собою пару бочок зазначеної холодної води. Бо така тут (на другому поверсі лазні) повністю відсутня. Може статися, що з транспортуванням води виникнуть ускладнення. В такому разі послухай кілька порад, які допоможуть уникнути ошпарення. Опинившись у купальному відділенні, наповнивши десятилітнім окропом, одразу ж після цього знайомся з найбільш шкідливими відвідувачами лазні. В розмовах і не помітши, як вода в тазиках охолола до потрібної температури. Ошпарення можна уникнути й іншим способом — швидкими пробіжками. Відкриши кран душу, розбігаєшся метрів п'ять-шість і проскакуєш під струменем. Після цього нагрисай себе милом. Змивається мило так само — з розбігу.

Словом, не дарма кажуть, що не такий страшний чорт, як його малюють.

м. Донецьк.

Г. КОБРИСЕНКО.

До тебе часто звертаються з проханням: так і так, мовляв, поспридай, щоб нашу вулицю заасфальтували, бо нині нею ні пройти, ні проїхати. А ми навпаки — просимо, щоб нашу вулицю Суворова зробили такою, якою вона була до 1963 року. Нехай краще на ній чорт ногу ламає, аніж ми отак мучимося.

Річ у тім, що раніше, коли ще не було асфальту, під час дощу уся вода збігала вулицею в річку. Але проєктанти так спланували профіль дороги, що вона стала ніби греблею, і тепер дощова і тала вода заливає садиби, затоплює будинки. До 1979 року керівники «Облшляхбуду» хоч обіцяли нам час від часу розчистити, як пише заступник начальника тов. Шиленко, «вихідні русла труб» або «зняти ґрунт по розчистці русла» і навіть «обладнати нову трубу з розчисткою вихідного русла», а нині й цього вже не обіцяють.

В. ТОПЧІЙ.

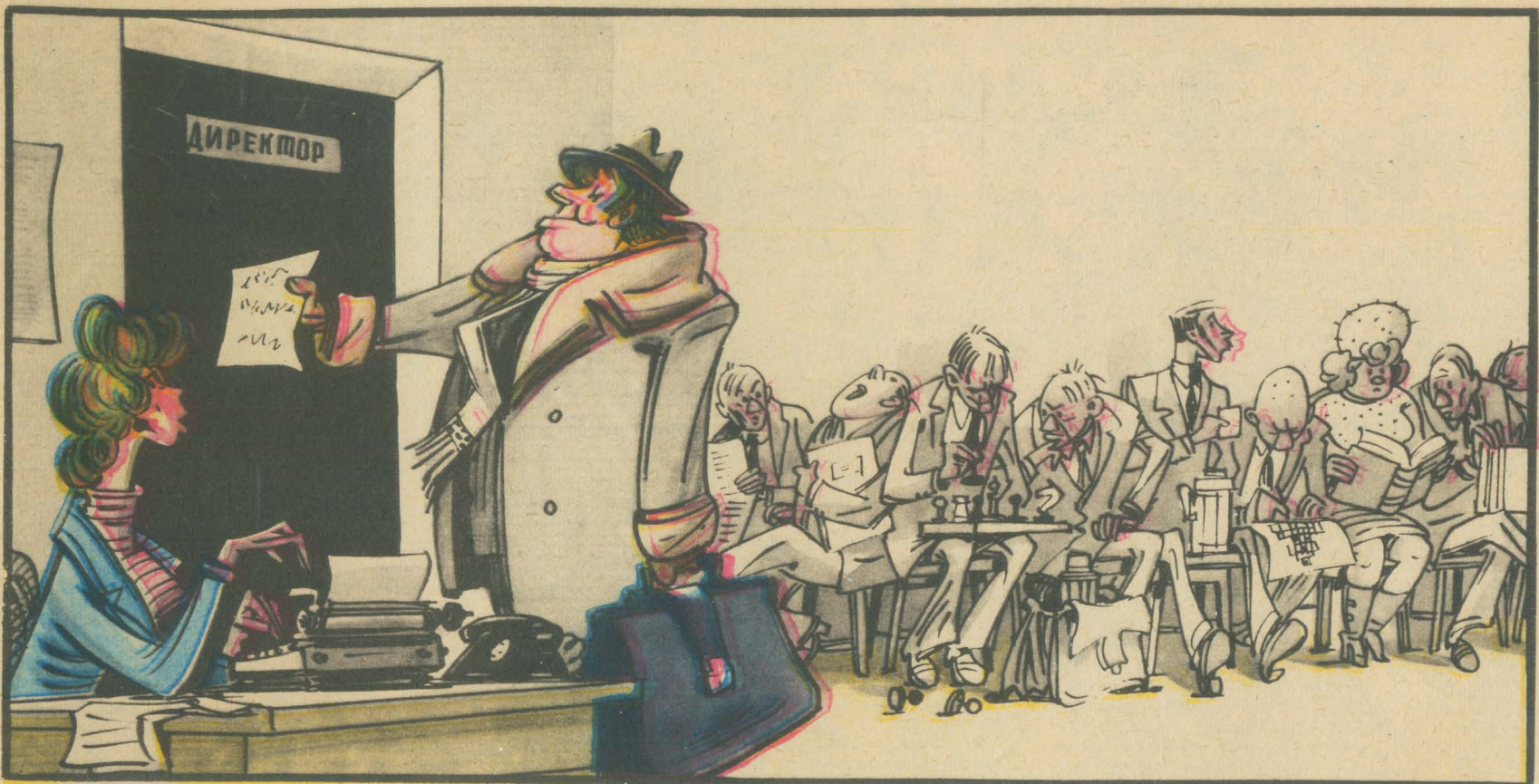
с. Велика Білозірка
Кам'янсько-Дніпровського району
Запорізької області.

Є чимало веселих історій про забудькуватих диваків, які залишають у трамваях парасольки, а в магазинах — рукавички. Може б, і ти, Перче, написав смішну історію про забудькуватих будівельників із Сумського домобудівного комбінату, які, зводячи будинок по вул. Харківській, 44, забули зробити тут вентиляцію! Коли ми, мешканці цього будинку, звертаємося в усі інстанції, скрізь лише руками розводять і сміються. Все це було б і справді смішно, якби, як кажуть, не було так сумно. Бо через відсутність вентиляції нам уже шостий місяць не можуть газ підключити. Ось ми й змушені були купити примуси і керогази. Сам розумієш, як це незручно. То ж, як бачиш, Перче, забудькуватість не завжди весела. Особливо та, що йде од безвідповідальності.

м. Суми.

І. ЛИПАТОВА.

— Скажіть директорові, щоб він мене прийняв. Я від вашої прибиральниці тьоті Дусі.

Ті самі гості —
в ту саму хату

ЗНОВУ ПРО ПЕРСПЕКТИВУ

Ах, як чудово, коли все є. Ну, буквально все! Про що не запитай, чим, не поцікався — усе є! Бажання є! Постанова є! Рішення є! Документація є! Словом, усе є!

А втім, давайте по порядку. В 1978 році у нашому ж таки журналі, у «Перці» № 1, був опублікований фейлетон «Хоч якась перспектива...». У тому фейлетоні, як у протоколах пишуть, йшлося, зокрема, про те, що на Переяслав-Хмельницькій швейній фабриці немає дитячого комбінату, а він мав би бути, хоча б тому, що на фабриці:

- а) багато робітників;
- б) а ще більше робітниць;
- в) а ще більше тих робітниць, яким саме заміж виходити і народжувати славне підростаюче покоління — наше світле майбутнє;
- г) величезна плінність кадрів.

Головна причина плінності: відсутність того ж таки дитячого комбінату і відсутність перспективи його будівництва.

Це так було в 1978 році. Тобто рівно три роки тому. А як же тепер? Тепер усе по-іншому. Тепер уже не на фабриці, а на Переяслав-Хмельницькому виробничому швейному об'єднанні

«Спецодяг» є не просто директор, а генеральний директор — товариш Головка Іван Сергійович. І в підпорядкуванні товариша Головка є оте саме об'єднання. А на тому самому об'єднанні є понад три тисячі робітників і, здебільшого, як в анкетах указують, жіночої статі.

А в отій статі є дітки. А раз є дітки, то є і черга на отой дитячий комбінат. Бо коли ти знаєш, коли ти впевнена, що твоя дитинка влаштована, нагодована, доглянута, то в тебе під рукою нітка йде рівніше, строчка лягає надійніше.

Але це знову художній відступ. Ми згадали про генерального директора об'єднання. Такий директор, повторюємо, є. Є в директора і бойовий заступник по будівництву. Є на фабриці і документація на будівництво дитячого комбінату на 320 місць. Розроблена вона інститутом «УкрНДЦивільсільбуд». Є на фабриці й протокол, де свідчить, що ота документація затверджена на обласній архітектурній раді.

Є згода на прийом отєї документації начальника комбінату «Київсільбуд» Снісаренка В. І.

Є уже й підрядчик — «Бориспільсільбуд». Є на фабриці й чудовий лист заступника міністра легкої промисловості УРСР А. Ф. Добрякова. Не стримаюсь — процитую:

«Строительство детского комбината Министерством намечает осуществить в 1980—1981 годах путем передачи капитальных вложений на долевое участие Киевскому облсполкому в установленном порядке». Є й рішення Київського облвиконкому, підписане самим Іваном Петровичем Лисенком — головою.

Є «добро» самого міністра легкої промисловості тов. Касьяненка О. Я. А при міністерстві є управління по капітальному будівництву. А в тому управлінні є начальник Лук'яненко В. В. Є і головний інженер Носаль Б. В.

Як бачите, у дітей Переяслав-Хмельницького виробничого швейного об'єднання все є. А от садочка як не було три роки тому, так і досі нема. І якщо з отаким «бажанням» будуватимуть його і надалі, то ще три роки не буде.

Тому, пишучи оцей новий фейлетон на стару тему, дуже прошу вищезгаданих товаришів не прислати редакції теплих і ніжних, як дитяча усмішка, листів. У нас такі листи вже були. Краще давайте від писанини перейдемо до будівництва.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Дива не сталося

КИЇВСЬКА область. [Кор. ТАП]. Під Новий рік, як відомо, усілякі чудеса трапляються. Чекали на диво і в радгоспі «Новосільський» Макарівського району. Сподівалися, що, може, хоч Дід Мороз допоможе повернути з Чернігівського авторемзаводу радгоспний самоскид ГАЗ-53Б, який господарство [через Макарівську райсільгосптехніку] здало лагодити ще в лютому 1980 року. Проте дива не сталося. Проти чернігівських авторемонтників навіть Дід Мороз виявився безсилим.

Назад дороги нема!

ВІННИЦЬКА область. [Кор. ТАП]. «Робити так, щоб потім не переробляти!» — під таким девізом працюють ремонтники райсільгосптехніки в селі Уланові Хмельницького району. Добиватись такої ефективності ремонту, певна річ, надзвичайно важко, і все ж наполегливість перемагає. Так, трактор МТЗ-50, котрий належить об'єднанню «Укрсільгоспхімія» [с. Джулинка Бершадського району], довелося протримати у майстерні аж три з половиною місяці, зате тепер є гарантія: більше сюди він уже не повернеться! В усякому разі, своїм ходом. З цією метою уланівські умільці неповністю укомплектували його, а найголовніше — позбавили задньої швидкості!

Спростування ТАП

У Варвинському районі [Чернігівська область] поширилася чутка про те, що в селі Журавка неймовірно довго мовчить радіо — півроку! — і тим самим перекрито усі відомі до цього рекорди мовчання. ТАП уповноважений заявити, що це твердження не відповідає дійсності, оскільки до штаб-квартири агентства надійшло повідомлення з Миколаївської області про те, що в селах Ново-Красилівці і Гражданці радіодинаміки мовчать уже два роки.

Уявіть ситуацію: стоїте ви на перехресті перед червоним світлом і терпляче чекаєте на зелене. А тут вискакує якийсь жевжик і стрімголов кидається просто під колеса машин. Чудом залишившись неушкодженим, він вихоплюється на протилежний бік і потрапляє мало не в обійми міліціонеру.

«Ага, попався, голубчик!» — думаєте ви, помірковано переходячи на зелений і кидаючи торжествуючий погляд на порушника. Проте міліціонер і вухом не веде. Він ввічливо відступається, даючи порушникові дорогу, а вас твердо бере за рукав і дуже серйозно пропонує: «Громадянине, платіть штраф!»

Ви дивуетесь? Ви вважаєте, що такого не може бути? Не поспішайте. У житті всяке трапляється.

...Грішний аз: на Донецький металургійний завод прийшов я з небезкорисливим наміром вислухати претензії заводчан до будівельників, котрі споруджують тут електросталеплавильний цех. Уже ворухилися в моїй голові в'їдливі епітети на адресу батьків будови, чие дитя росте щось занадто повільно і все ніяк, бідолашненьке, не вибереться з численних хвороб, котрі обсїдають його, мов надокучливі мухи... О, будівництво! О, найпотрібніше і найневдячніше із мистецтв! Хто з нас у юності не рвався на велику будову і хто кінець кінцем не обирав собі іншої, спокійнішої професії? І чи знайдеться в світі хоч один будівельник, на голову якого не спалили би скарги й прокльони замовників? То це їм не так, то те їм не в лад. То двері не зачиняються, то вікна не відчиняються. То зі стелі тече, то з кранів не тече...

Проте відповідь заступника директора заводу Станіслава Дмитровича Касиненка вразила мене своєю оригінальністю:

— Роботою наших підрядчиків ми задоволені. Вони свої зобов'язання перед нами виконують. Бували, звичайно, між нами деякі тертя, але це несуттєво.

Рідкісний випадок іділічного єднання замовників із підрядчиками! Я вже готовий був розвести руками і тихо причинити за собою двері, як раптом Станіслав Дмитрович почав розвивати думку далі:

— Будівельники нас не підводять. А от ті, хто доводить нам плани капітального будівництва...

Тут заступник директора тяжко зітхнув і задивився у вікно. Глянув туди і я. І спочатку нічого такого не побачив. Ну, шумить собі завод, жарко дихають сталеплавильні печі, крутяться механізми...

А втім, стоп! Крутяться, та не всі. Он на заводських складах, мов на параді, рядами вишикувались ящики, ящики, ящики...

— А що в ящиках? — цікавлюсь.

— Гроші, — гірко посміхаються металурги. — Замариновані...

А якщо точніше, то зберігаються тут невідновлені верстати, машини і механізми. Десь на 12,5 мільйона карбованців понаднормативного обладнання осіло на Донецькому металургійному заводі! Того самого обладнання, котре в ударні строки виготовляли для нього інші заводи. Хтось поспішав, хтось старався, боровся за строки і якість, вкладав, як кажуть, розум і душу... І ось лежить воно купами мертвого заліза, не даючи нікому ніякої користі, а тільки завдаючи збитків підприємству. Бо за понаднормативне обладнання, як відомо, треба платити штрафи. І не малі. Що ДМЗ регулярно й робить.

То чи не краще, спитаєте ви, мерщій встано-

вити усю оту машинерію і привести у дію? Чого ж їй валятися без діла?

Ви напрочуд здогадливі: незрівнянно краще. І для заводу, і для всієї країни, якій до зарізу потрібен метал.

Але тут виходить ось яка хитра механіка...

Одержують, приміром, на ДМЗ у березні 1979 року титульні списки, тобто план капітального будівництва на 1980 рік. План офіційний, узгоджений у главах і трестах і затверджений Міністерством чорної металургії УРСР. І усе в тому плані до копійки чорним по білому розписано: скільки будувати, чого будувати, які нові потужності вводити... Ось погляньте: обсяг капітального будівництва — 66,3 млн. крб., в тому числі будівельно-монтажних робіт — на 42,7 млн. крб., придбання і установка нового обладнання — на 23,6 млн. крб.

Ну, що ж. План є план! Закон виробництва. Керівництво, себто, до дії. І на ДМЗ діють: укладають з будівельниками відповідні угоди, замовляють на інших заводах відповідне обладнання... Роблять усе, словом, що належить за планом роботи.

А ось уже й сам він надходить — новий, 1980 рік. Його з належними почестями зустрічають, а потім засувають рукави — і знов за роботу. Згідно, завжди, з планом.

І раптом — усе летить шкереберть! З міністерства «спускають» новий, уточнений план.

А там — також чорним по білому: загальний обсяг — 23,7, будмонтаж — 14,8, обладнання — 7,4...

Порівняли? Так-так: кошторис «зрізаний» у середньому втричі. А на календарі — березень 1980 року! Кінець першого кварталу! Будівельники розгортають фронт робіт, заводи-суміжники виготовляють замовлене обладнання...

Що робити? Нічого робити! Лікті кусати. Сtribати голки. Не допоможе...

І надриваються міжміські телефони, і розривається телеграф, відтарабанюючи розпачливі зойки: стійте! Зупиніться! Ми анулюємо свої замовлення! Ми той... Того... Пожартували...

А суміжники — народ серйозний. Подібних жартів не розуміють. Уже витюхкують на стрілках вагонні колеса, везучи у столицю шахтарського краю новесенькі верстати й машини. Уже діловиті бухгалтери каліграфічним почерком випишують мільйонні рахунки. І в пожежнім порядку звільняється на ДМЗ холодний прольот одного з цехів, бо складські приміщення вже забиті по нікуди. І втягують сюди, прирікаючи на кількарічну бездіяльність, потужну електростанцію та кисневий блок, і нудяться у невідомості про свою подальшу долю два імпортовані пратценкрани і ножки гарячої різки металу, закуплені для прокатного стану, який думали збудувати ще в дев'ятій п'ятирічці, а тоді чогось передумали... Зайве говорити, що усе оте закордонне начиння влетіло заводіві в немалу копійчку. Та й досі продовжує влітати: тільки штрафів у Держбанк за нього уже заплачено чверть мільйона карбованців!

— Чекайте-чекайте! — вигукнете ви. — Як же це так виходить: наплутали у міністерстві, у плануючих органах — а розплачуватися доводиться заводіві?

А що? А ви були не повірили, коли я вам навів приклад з міліціонером?

Каюсь: приклад невдалий. Не може наша міліція отак ні за що, ні про що покарати невинного.

А от у галузі економіки, як бачимо, такі штуки трапляються. І досить, додамо, часто. Не в одній металургії і не один рік процвітає ота хитра механіка. І хтось за неї, кінець кінцем, мусить понести покарання. Пробачте, не хтось — а таки винуватець! Той, хто припустився отакого головотяпства, хто пустив на вітер мільйони державних карбованців.

Повторюємо — винуватець, а не державні підприємства, тобто — ніхто конкретно.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

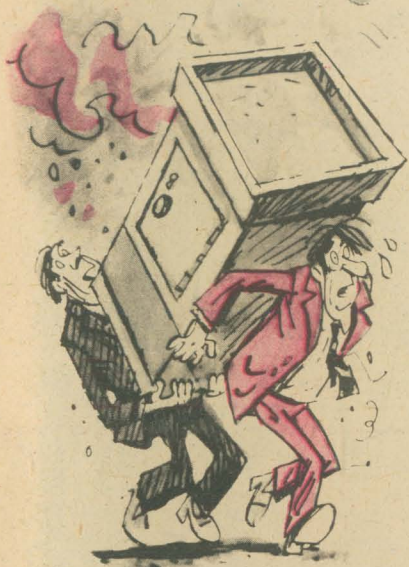
ДОСВІДЧЕНИЙ КРИТИК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знаєш, Любо, для того, щоб критикувати начальство, обов'язково треба бути загартованим.

СПРАВЖНІ ЧОЛОВІКИ

ГУМОРЕСКА

Це сталося в одній невеликій установі, більшість працівників якої складали представники кращої і ніжної частини людства. І все ж, попри цю обставину, колектив був дружним, згуртованим, успішно справлявся з покладеними на нього завданнями і зовсім не дотримувався своїх давніх традицій. Зокрема, Новий рік зустрічали колеги завжди разом, у стінах рідної установи.

Бал щойно розпочався, коли на яскраво електрифікованій ялинці щось блипнуло, оглушливо гримнуло, аж шибка вилетіла з вікна, й одразу виразно запахло димом.

— Горимо-о!!! — різонув вуха жіночий зойк.

Звичайно, головне в такій ситуації — не піддатися паніці, зберегти спокій і витримку. Але так уже сталося, що колеги оговталися тільки надворі, коли на снігу застрибали червоні відблиски з вікон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як стало відомо Перцеві, у деяких ресторанах, кафе та їдальнях Донецька, Жданова, Горлівки, обслуговуючи весілля, займалися безсоромною обдиралівкою. Спочатку вимагали наперед гроші за «сервіс». Потім переполовинювали страви, які мали подаватися на стіл. А деяких зовсім не подавали. Заощаджені таким чином делікатесні продукти хапуги пхали у свої місткі торби. Про це розповідалося у фейлетоні «Під весільний тост», опублікованому в № 15 журналу за 1980 рік.

На цей виступ Перця начальник Донецького обласного управління громадського харчування М. В. Берко повідомив про вжиті заходи. Директора ресторану «Астра» Ждановського тресту їдальні і ресторанів № 1 Сидоренка Л. І. та завідувача кафе «Кавказ» цього ж тресту Мало-

— Сейф! Наш сейф! — переляканою куріпкою заметушилася серед підлеглих завідувача установою. Проте підлеглим було не до неї. Вони ліпили сніжки й кидали їх крізь вибиту шибку в кімнату.

— Пожежники прибудуть за вісім хвилин! — підбігла до завідувача висока дівчина, виряджена Снігуронькою. — Я щойно дзвонила їм з автомата.

Завідуюча лиш мигцем глянула на дівчину і метнулася до групи чоловіків.

— Ключі! Візьміть же ключі! — по черзі тицяла вона кожному величезну в'язку ключів. — Там, у сейфі... Документація наша... Моя кандидатська...

Зайняті героїчною боротьбою з розбурханою стихією, чоловіки рішуче не помічали пропонувані ключів. Тільки кремезний рум'янощок красень з ватяною бородою Діда Мороза, відірвавшись на мить від бомбардування вогню сніжками, невдоволено пробуркотів:

— Вибачте, Оксано Гнатівно, але ж ви добре знаєте — у мене діти, нирки, гайморит... А Світлана казала, що пожежники обіцяли прибути за кілька хвилин...

— О, боже! Чи є тут хоч один справжній чоловік?! — скопилася завідувача за голову і загукала: — Світланочко! Дитя моє! Біжи ще раз до телефону-автомата. Або ні. Краще я сама побіжу...

Повернувшись за кілька хвилин, вона аж остовпіла. Зігнувшись у три погібелі й вібруючи від напруги, чоловіки виносили з палаючого дому важкий сейф.

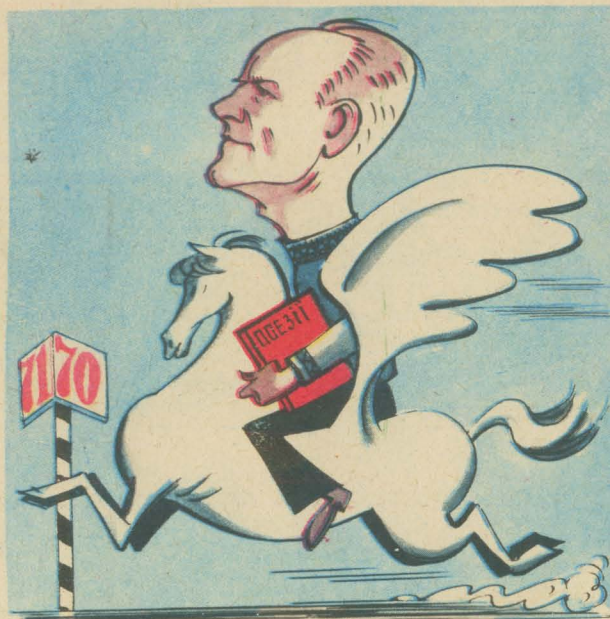
— Милі ви мої! Справжні чоловіки! — підлетіла до них завідувача. — Не дали документації пропасти...

— Таке скажете, Оксано Гнатівно! Кахи, кхе-кхе! — кашляючи і розмазуючи сажу на лиці, відповів рум'яний гайморитник. — Як би це ми дозволили!.. А тут ще Светка згадала, що ви весь запас випивки у сейфі закрили...

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Петра ДОРОШКА з його першим 70-літтям.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

Лист із Чорнухинського району Полтавської області, надісланий мені під завісу 1980 року, стосується, шановні читачі, дуже делікатної і тонкої сфери — сфери почуттів.

«Ми тобі, Перче, вже чимало завдали клопоту своїми листами про хазяйку нашого продовольчого магазину Тетяну Гавриш, — пишуть жителі села Білоусівки. — За хамство, грубість, хуліганство та інші порушення правил торгівлі її не раз притягали до адміністративної і дисциплінарної відповідальності й нарешті звільнили з роботи. Однак не встигли ми полегшено зітхнути, як Гавриш знову зайняла місце за прилавком. Цікаво б довідатися: що це за любов до неї у голови нашої райспоживспілки В. С. Приймака?»

Справді, товариші, з цією легендарною торговельною діячкою мені довелося добряче поморочитися

протягом останніх двох років: перевіряти факти, робити запити, потім — нові запити й т. д. І завжди виходило, що автори скарг стопроцентно праві. Гавриш обраховувала їх, ображала (був навіть випадок, коли вона побила покупця при спробі придбати якийсь продукт), сміливо робила нестачі. Про її витівки яскраво писав у місцевій газеті районний прокурор С. Погибенко, водночас порушуючи питання про належне покарання негамовної господарки магазину.

І от — звершилося! Голова Полтавської облспоживспілки В. М. Дворниченко сповістив мені про те, що «завідуючу тов. Гавриш Т. А. ...з роботи звільнено за недовір'ям».

Здавалось би, досить уже метати в республіканському масштабі громи та блискавки через одного нечесного працівника торгівлі. Але ж ось він — новий лист із тієї ж Білоусівки про ту ж Гавриш!

І мені, друзі-читачі, на ваше запитання лишається сказати тільки одне: така от любов у голови райспоживспілки Віктора Сергійовича Приймака. Самовіддана любов просто так. Як кажуть, ні за що. Вірна любов, перед якою виявився безсилим навіть прокурор...

СВІТЛИЦЯ

В хаті — килими на три виміри,
І кристаль заміняє сонце.
Рух і звуки — неначе вимерли,
І погратись ні з ким болонці.
Не світлиця — коштовна скринька,
Її взірцевою бути велено,
І господар ходить навшпиньки
У дзеркальній тісній ущелині.
Він на неї готов молитись,
Бо комуш вона очі коле.
Шкода тільки: в отій світлиці
Не буває гостей ніколи.

Олександр САЕНКО.

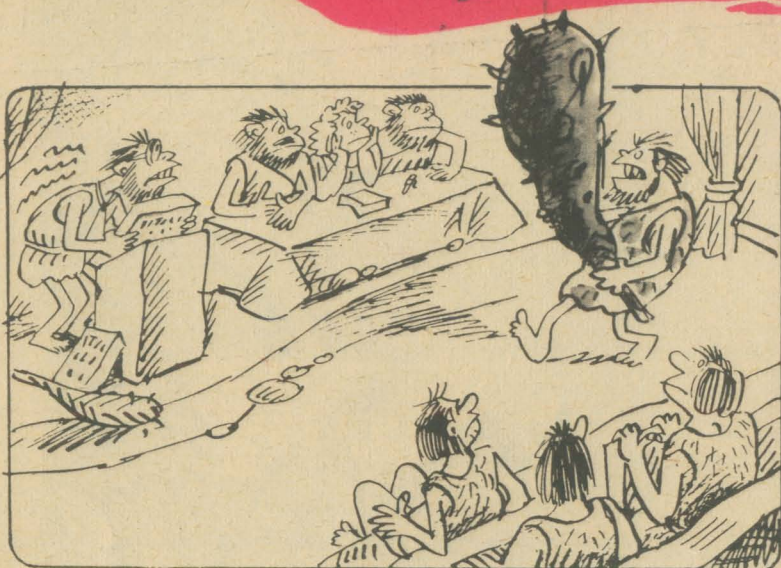
ЗАВГОСП І ПОРОСЯ

Завгосп колгоспу одного
(Такий кмітливий дядечко)
В конторі виписав собі
Маленьке поросятко.
От порося так порося!
Такого і не снилося —
Привіз додому, а воно
Взяло й опоросилося!

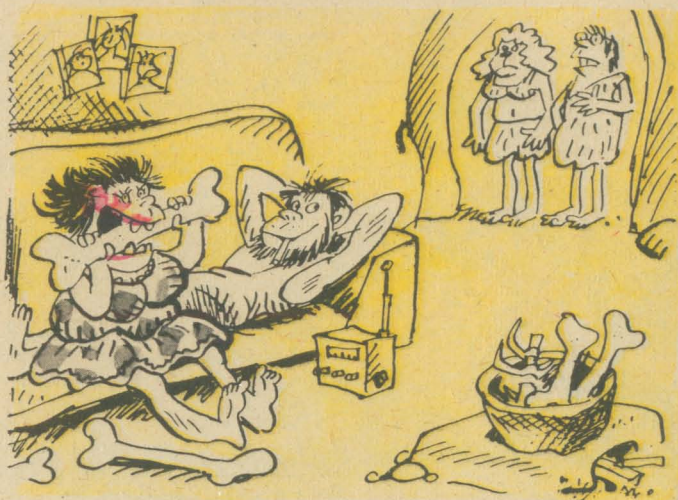
С. НАЗАРЕНКО.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. С. Герасимчука

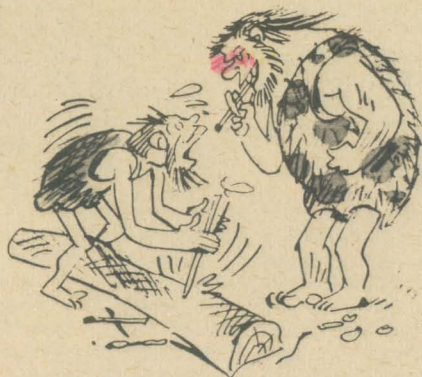
— Я хочу заперечити доповідачеві...

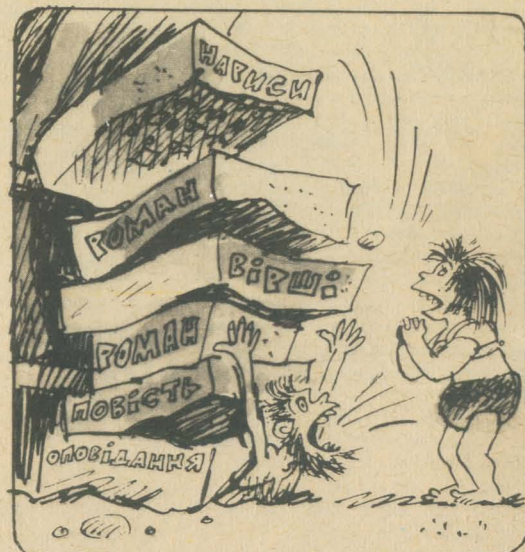
— Ну й невісточку ж синочок привів: такий палець у рот не клади!

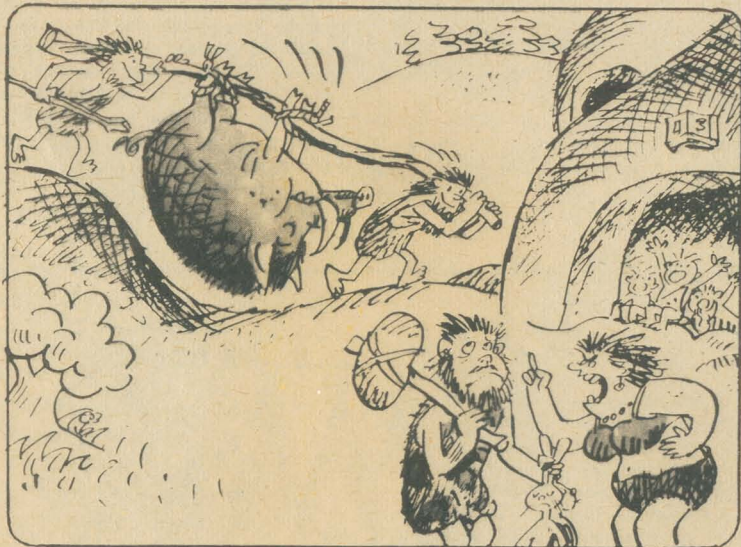
— Розумієте, мені потрібен сильний заступник. Ось я і вибираю.

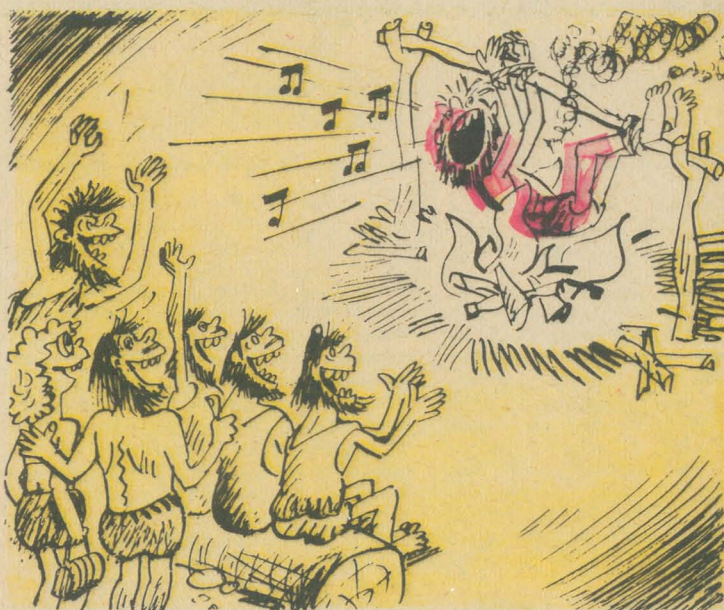
— Папашо, вогника не знайдеться?

— Казала ж, повертай вчасно книги до бібліотеки!

— Дивись, ледачого, якого сусіди вепра вполювали! А ти мені все зайчиків носиш!

Перші любителі камерного співу.

ЧЕСТЬ ФІРМИ

ГУМОРЕСКА

Заступник директора по збуту викликає до себе начальника відділу технічного контролю.

— Ось телетайп — забраковано партію нашої продукції. Із Знаком якості. Наказую з'ясувати і вжити. Розголос загасити будь-якою ціною. Горить честь фірми.

Начальник ВТК повертається до свого кабінету і одразу кличе контролера з найспритніших.

— Надійшла скарга на наші вироби. Головне, не допустити шарварку. Чого б це не коштувало. Часом і командировочними не обмежую. Для нас це питання честі. І премії.

Контролер виїздить негайно. Назабаром від нього лине телеграма: «Проблема вищої складності крп. Вирішити сам неспроможний крп. Надсилайте допомогу крп».

До споживача їде бригада досвідчених фахівців на чолі з самим начальником ВТК. Спільна експертна комісія докладно обстежує кожний виріб.

— Справа кепська — ремонту не підлягають, — доповідає на свій завод начальник ВТК. — Споживач загрожує штрафними санкціями через арбітраж. Вихід один — закрити питання на вищому рівні.

Наступного дня залагоджувати справу вилітає особисто директор у супроводі черватоного портфеля і секретарки з особливих доручень. Як же-як, питання честі...

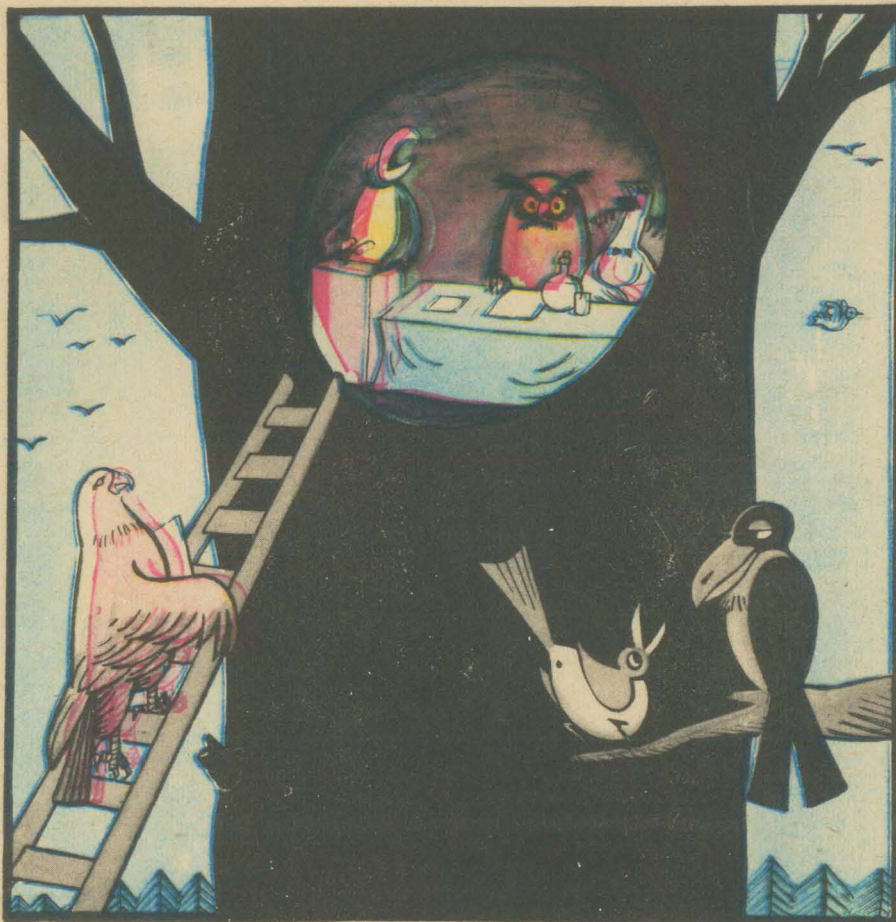
За тиждень, свіжі й засмаглі, посланці заводу повертаються з Ялти додому. Із перемогою. Вдалося домовитися по-доброму: споживач нікуди не скаржитися, галасу не здійсмає. За це йому, щоправда, доведеться замінити усю партію — п'ятдесят коробочок виробів «Кнопки канцелярські».

м. Харків.

Савелій ЦИПІН.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. А. ШЕРБАКА

— Від нескінченних літучок він зовсім розучився літати.

Розташувалися в гаражі під кольоровим гаслом: «П'ЯЦТВУ — БІЙ!» Ковбасу різали і розставляли склянки на іншому плакаті — «П'ЯНИЙ ВОДИЙ — ЗЛОЧИНЕЦЬ!», а пили, стоячи спиною до панно-заклику: «БОРОТЬСЯ ЗА ВИСОКУ ТРУДОВУ ДИСЦИПЛІНУ!» Бо при чому тут дисципліна, коли п'ятику шофери Каховського автопідприємства 21011 влаштували після роботи? Тому, випивши добряче, незалежно співали:

Пи-или горі-ілку,
Пи-или нали-івку...

А потім п'яний водій Баєв здійснив благородний вчинок: насаджав повний автобус п'яних своїх колег і повіз по домівках.

Дорогою з автобуса лунало:

А хто з нас, братці,
Буде смія-яться...

Сміятись ніхто не думав. Усе живе, уздрівши «п'яний» автобус, з переляку кидалося урозтіч. А Баєв, знай собі, безстрашно тиснув на газ. Та й чого б мав боятись? Ну, зупинить автоінспектор, ну, відбере права, то й що — хіба без них їздити не можна? Їздив же, як розказують, позбавлений прав шофер Бовтуненко із Звенигородської дільниці «Черкастепломережа» або водій власного «Запорожця» Уткін із Умані. Обидва, правда, доїздилися до повторних аварій. Тепер не їздять...

Зате група водіїв-п'яниць із Тлумачького району на Івано-Франківщині, мабуть, ще катається, бо керівники господарств, де вони працюють, досі не відреагували на вимогу ДАІ усунути їх від роботи. Чи, бува, не з почуття п'яної солідарності? Бо, як стало відомо, окремі керівники деяких господарств, будучи за кермом «під шефе», самі полюбляють проїхатися з вітерцем (який же п'яний не любить швидкої їзди?). Ну, хоча б Рожко А. К. — зав. відділенням колгоспу ім. Леніна Коломийсь-

кого району на Івано-Франківщині, Никифорок — секретар парткому того ж колгоспу, Слободян В. М. — головний зоотехнік колгоспу ім. Довбуша, Дзіворонок Р. Р. — головний агроном колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС, Андрусишин — директор Долинського районного об'єднання роздрібно-торговельних підприємств, Павлишин В. К. та Овчаренко І. І. — працівники Долинської райспоживспілки...

Але досить. І так зрозуміло, що в таких керівників навряд чи рука підніметься усунути від роботи водія, позбавленого прав за п'яцтво. Скоріше вони його, рідненького, пригріють, підвищать по службі, на тепле місце влаштують. Адже були влаштовані саме таким робом на посаду механіків гаражів Бурак — у колгоспі «Перше травня» Коломийського району на Івано-Франківщині, Недрага М. С. — в Івано-Франківській державній дослідній сільськогосподарській станції, Шелега С. Н. — в радгоспі «Перемога» Новгород-Сіверського району на Чернігівщині, Нікітін Н. Г. — в гаражі Високопільського міжколгоспбуду на Херсонщині.

І нічого собі, працюють. Передають шоферам свій багатий п'яними пригодами досвід, виховують їх, так би мовити, цілком у хмільному дусі.

Отож і не диво, що гасають ще по дорогах шалені машини з роз-

Злізайте — приїхали!

Роздайся, море!

веселими відчайдухами за кермом. Ех, роздайся, море! Гей, хто там?! Ану, з пугі!

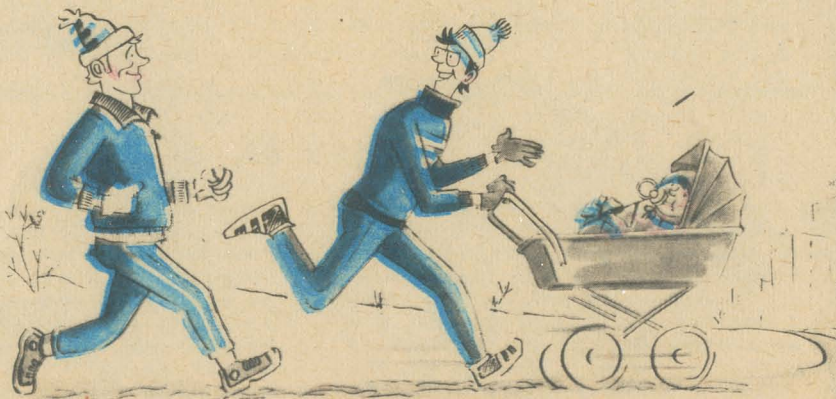
І розступаються, і тікають. Хоч не завжди і не всім удається втекти. Як не встигли втекти двоє пішоходів від «Запорожця» вже згаданого Уткіна або як не встиг вивертитися з-під знавцісного автобуса, керованого тим же Баєвим, якийсь мопедист, чи

як не встигли ухилитися двоє дітей від КраЗа-608, за кермом якого сидів п'яний Терещенко В. А. з Городнянського відгодівельного радгоспу на Чернігівщині.

Ці водії, ясно, вже від'їздилися. Решту прихильників Баєвса теж пора б зупинити. Тільки без підтримки і допомоги місцевих керівників, як видно, тут не обійдеться. Але як бути, коли декотрі з них самі чекають, щоб їх зупинили? Ну, що ж, як чекають, то треба спиняти, і прав позбавляти, та не лише шоферських, а й на керування людьми. А втім, це справа уже не ДАІ.

Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
начальник відділу
Управління державтоінспекції
МВС УРСР,
полковник міліції.
В. КОВАЛЬ,
автоінспектор Перця.

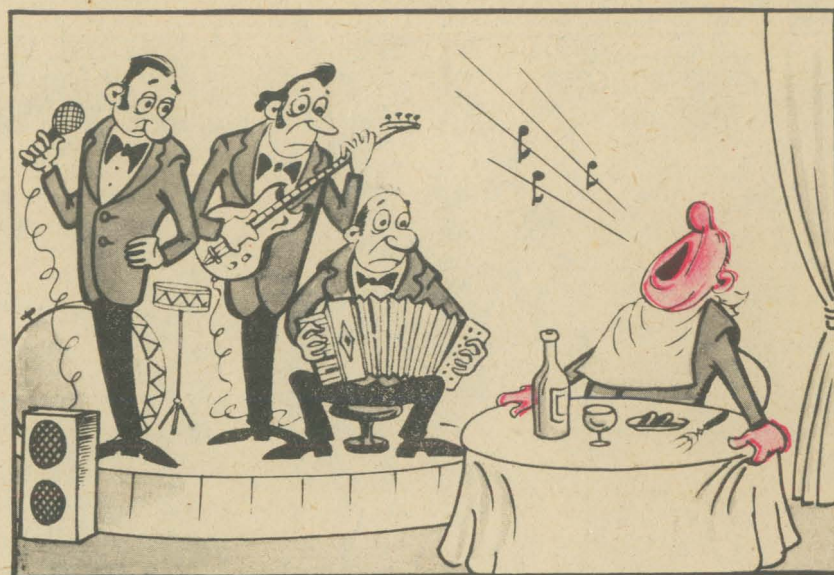
Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Привчаю малого до ранкової фіззарядки.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

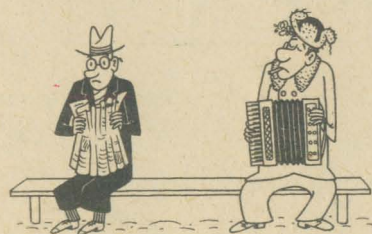
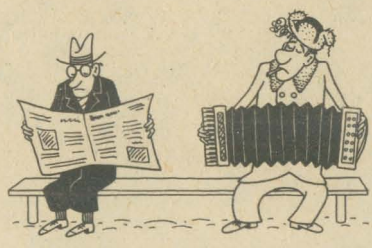
Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Та мужчина ти, врешті-решт, чи ні?

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

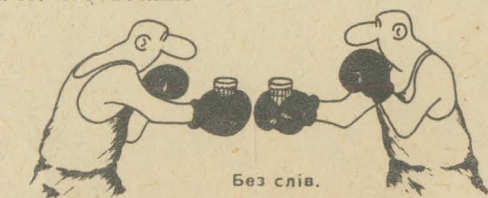
Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

ВІРА, МАША, ОЛЯ, НАДЯ...

Ось одна з давно відомих ситуацій. Мама подала татові пересолений борщ. Тато покуштував, скривився і відсунув тарілку. За цією сценкою спостерігає маленький синочок. Амбіційна мама звертається до свого чада:

— Воно, твій тато бека. Скажи, мій любий: «Тато бе-ка!» (Хлопчик проказує). Молодець! А тепер скажи: «Мама ця-ця!» (Вова служнико повторює). Розумненький мій! На шоколадку!

Хоч як це дивно, але щось подібне трапляється іноді й поза сферою родинних стосунків...

Є на Херсонщині обласний міжколгоспний теплично-овочевий комбінат. Очолила його з січня 1979 року Неля Костянтинівна Буро. Проте наагодити роботу не змогла, а якщо сказати точніше, — повністю завалила її. Що й було відзначено через рік ревізійною комісією. План виробництва овочів було виконано лише на 51,8 процента (замість 480 тонн зібрано... 248,7). І не випадково.

Ні для кого не секрет, що плани самі по собі не виконуються, їх виконують люди. На комбінаті ж протягом року із 142 працюючих звільнилися сто один! У тім числі з 28 інженерно-технічних працівників — 24! Значна частина наявних площ використовувалася не за призначенням. Бухгалтерія працювала на шонайпримітивнішому рівні. Спеціалісти почасти не знали своїх обов'язків. Техніка закуповувалася без урахування потреб, чим посягається вкрай низький рівень її використання. Провітали приписки, окомилування...

Словом, куди не кинь — всюди клин... На тринадцяти машинописних сторінках акту ревізії ледве вмістився перелік «досягнень» комбінату.

Ну, а що ж Неля Костянтинівна? Може, засукавши рукави, взялася виправляти недоліки? Де там! Неля Костянтинівна прийняла позу ображеної, вельми розізлилася на керівництво обласного управління сільського господарства, ревізорів, котрі, за глибоким переконанням директора, «зробили ревізію від нічого робити, аби прискрити і замалювати будь-що «жучків». Оскільки ж злості зібралася вдосталь, то її потрібно було, як то кажуть,

на комусь зігнати. Отож підлеглі й відчували директоський характер. Вони ж і розповіли в листі, адресованому вищим інстанціям, про «подвиги» директриси. Розповіли про абсолютну безпорадність т. Бурої як директора комбінату, про переслідування за критику, безперервні переміщення і незаконні звільнення, грубість, заохочування до пліток, нацьковування працівників одне на одного.

Невдовзі з вищих інстанцій приїхала комісія, ознайомила з методами і стилем керівництва комбінатом і зробила висновок, що звучить дослівно так: «Перевіркою на місці працівниками Міністерства сільського господарства УРСР та Українського республіканського комітету профспілки працівників сільського господарства факти, викладені в листі, підтвердилися». Начальнику обласного управління сільського господарства і голові обкому профспілки працівників сільського господарства було рекомендовано терміново розглянути

питання про перебування т. Бурої на посаді директора. Цікава деталь. У довідці, прикладеній до згаданого висновку комісії, називалися адреси ряду господарств, де в умовах теплиць вирощуються врожайні овочі у кілька разів вищі, ніж на комбінаті, керуваному т. Бурою...

І що ж Неля Костянтинівна? Може, запам'ятавши названі адреси, гаряче взялася за вивчення цінного досвіду? Як показали наступні перевірки фінансово-господарської діяльності комбінату, за позиченням передового досвіду тут і не пахло. Далася взниати та ж таки амбіція: «Що, з мене, цяц, хочуть зробити беку? Та нізашо? Ми ще побачимо, хто бека, а хто цяц!»

І Неля Костянтинівна вирішила зробити отой самий хід конем. І зробила, направивши Перцеві... листа-скаргу. Як випливало з листа, директор комбінату, не покладаючи рук, денно і нічною дбає про збільшення виробництва овочів, про виховання кадрів, «щогодинно» приділяє увагу технології

виробництва... Однак, замість подякувати директорів за титанічний труд, а може, й представити до нагороди, його постійно переслідує, цькує, шантажує керівництво обласного управління сільського господарства, вносячи тим самим розлад у роботу комбінату...

Вийшли на Херсонщину. І дізналися про все те, про що... сказано вище. І ще про засідання ради колгоспів області і зборів уповноважених представників господарств — лавовиків комбінату. Наведу витяг із цього протоколу у вигляді запитань директора та її відповідей.

«Запитання: чому незаконно витрачаються колгоспні гроші? Мовчання... Чому не наведено порядку в бухгалтерському обліку? Мовчання... Чому дає неправильну інформацію про фактичну врожайність овочів? Мовчання... Чому не виконано вказівок по акту ревізії від 31 січня 1980 року? Мовчання... Чому така плінність кадрів? Мовчання... Чим пояснити потік скарг робітників на керівництво комбінату? Мовчання...»

Однак гра в мовчанку не допомогла. Шістьдесятьма двома голосами, себто одностайно, т. Буро було звільнено з посади директора комбінату. Ось тобі й хід конем!

Виходить, Неля Костянтинівна зосталася, як ота бабуся з казки, біля розбитого корита? Аж ніяк. Невідомо з яких міркувань (принаймні, без урахування минулих «заслуг»), її зробили директором фабрики «Гідропілка».

Нині вона усім задоволена. — Тепер у мене зовсім інша робота, менші масштаби, працювати набагато легше. До керівників обласного управління ніяких претензій не маю. Їм видніше було... Закрийте скаргу...

Що ж, можна було б і закрити. Але ж я подумав: а що, як із часом Нелі Костянтинівні захопиться ще легшою роботою, і вона вирішить одержати її таким же способом?

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Херсон.

СЬОМІЙ ГАРБУЗ

— Те-екс, — екзамувала мене майбутня теща. — Квартира є?

— Двокімнатна! — похвалився я. — У селищі Калініна міста Макіївки, що на Донецчині. Будинок № 8 по вулиці Ботанічній. Квартира — що треба, з усіма зручностями, з балконом на південь.

— Машина? — Перший на черзі. Обіцяють «Ладу».

— Дача? — Дачі нема, — зітнівся я. — Є родичі у Сочі.

— Добре, — пробурмотіла майбутня теща. — А як з водою?

— З водою? — удав, що не розумію. — Мінеральною чи що?

— Не з мінеральною, — перебила моя майбутня теща. — А з тією, що по трубах тече.

— З водою кепсько, — признався я. — Раз у тиждень буває.

— А точніше? — насторожилась вона.

— Точніше, — зітхнув я, — по годині у місяць.

— Та-ак, — наїзачилась майбутня теща.

— Та ви не хвилюйтеся. Це на третьому поверсі так, — вхопився я за рятівну соломинку. — А на першому буває частіше.

— Ти що, на першому живеш?

— Отож бо, — розсердилася вона. — Скаржитися треба.

— Скаржились, — промирих я. — Спочатку у міськводоканал, тоді у жек. Тільки у міськводоканалі все в порядку — тиск нормальний, а у житлово-експлуатаційній конторі нас і знати не хочуть. Кажуть, кооперативні будинки (це про нас) не у їхньому віданні. Зверталися і вище. Тільки ніяких зрушень. Всі наші прохання

знов у міськводоканал потрапляють. А там тиск нормальний.

— І давно ви так? — поцікавилась майбутня теща.

— Два роки.

— Отже, не потрібна вам вода, — підсумувала вона. — Інакше б...

— Це й як потрібна, — розійшовся я. — Та у нашому будинку половина жителів — шахтарі. Прийдуть із зміни, а помитися нічим...

Майбутня теща замовкла.

— То віддасте за мене Галю? — запитав я. — Віддайте. Я ж не пиятичний, некурючий, а що води нема...

Майбутня теща мовчала.

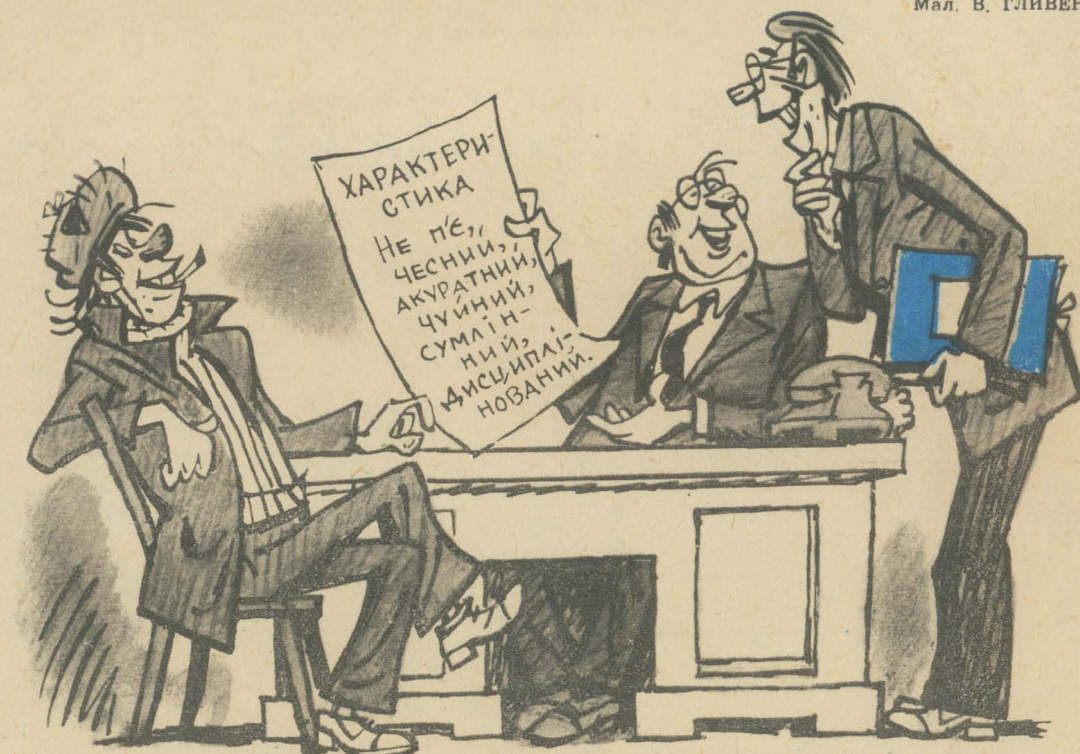
— Та я ж люблю її — пустив у хід найважливіший аргумент.

— Люблю, люблю, — розсердилася мати моєї коханої. — А потрібно буде прати, нехай жінка за п'ять кварталів носить воду, так? Знаю я вашу любов. Натерпілася. У нас у Голубівці Новомосковського району, що на Дніпропетровщині, також із водою погано. Проклав радгосп імені 50-річчя ВЛКСМ по вулиці Центральної водопровід. Тисячі державних карбованців вгепав у це діло, а води нема. Одні водопровідні колонки іржа з'їла, інші — дітлахи, подекують, у металобрухт здали... А без води, сам розумієш, для людей працюючих сутужно. Так що проси не проси, а поки не буде у вашому будинку регулярного водопостачання, дочку заміж не віддам.

І не віддала.

Мені це вже сьомий гарбуз підносять. Хоч бери та квартиру міняй. Одна надія на тиск. Якщо хтось натисне на міськводоканал. Може, тоді і одружусь...

С. ЦЮРИЦЬ.

— Та ви не журіться, що ми беремо його з такою характеристикою, за місяць ми йому напишемо ще крашу.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добре, коли можна з роботи раніше вирватися, але краще, якщо приходиш туди через день. А якщо раз на тиждень! Прекрасно! Так і будувала свою роботу завідувача магазином О. С. Бакун. Коли ж вона все-таки приходила, то, щоб створити видимість бурхливої діяльності, активно завищувала ціни, обраховувала покупців. А у вільний від роботи час мріяла про те, щоб приходити на роботу лише по зарплату і премію. От де не життя було б, а казка!

Та мрія завідувачої не встигла здійснитися, бо

магазин стояв не в космосі на Чумацькому шляху, а в с. Злипці Маловисківського району Кіровоградської області. І його мешканців зовсім не влаштувало казкове життя О. Бакун. Про що вони і написали до Перця.

На прохання редакції скаргу злипців перевірила Кіровоградська облспоживспілка. Як повідомив виконуючий обов'язки голови правління В. М. Гончар, за порушення розкладу роботи магазину та правил радянської торгівлі О. С. Бакун з посади завідувачої знято.

При дорозі, де спориш,
Гусака зустрів Тиміш.
Замахнувся:

— Ану, киш-ша!..
А гусак до нього:
— Ш-ша!..
Не чіпай мене —
Прош-шу!
А не то я
Укуш-шу!..
Задираки
Вмить не стало.
Тільки
Курява ляга...
Гуси вслід
Зареготали:
— Га-га-га-га-га-га!..

Володимир ЧУБЕНКО.

БЕЗ ПОМИЛОК

— Петре, ти зробив домашнє завдан-
ня з алгебри? — запитує на перерві Ми-
колка у товариша.
— Аякже, — хвалиться той.
— Без помилок?
— Які можуть бути помилки? Смієш-
ся? У мого ж батька вища освіта.
Ігор СЛІСАРЕНКО.

ІЖАЧОК

— Дивись, синку, оце їжачок. Він ко-
лючий, на ньому голочки.
— А що, мама по ньому вишивала і
забула голочки?

НУ Й МАМА...

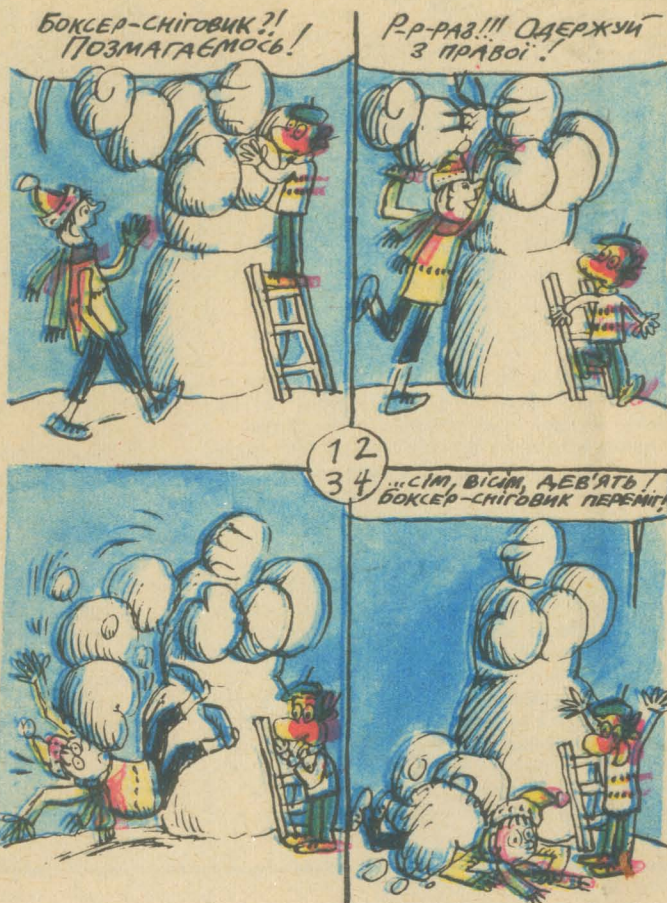
— Мамо, вгадай, що я сьогодні отри-
мала.
— Мабуть, двійку.
— О, вже й вгадала!

Олекса МАЛИК.

ГІСТЬ

Якось взимку до Сергійка
Гість завітав.
Він спокійно у прихожій
Пальто й шапку зняв.
А Сергійко підійшов
І сказав тихенько:
— Ви знімаєте й окуляри,
У нас тут тепленько.
Ганна НЕСТЕРУК,
учениця 4-го класу.

м. Васильків
Київської області.

ЩО ЗА КОНІ!

Дивний коник у Семена:
Є сідло і є стремена.
Окрім того, в скакуна —
Роги, наче в барана.
(Велосипед.)

2

Якось взимку, серед дня,
Сів Юрасик на коня.
Взяв у руки повідочка
І галопом мчить з горбочка.
Норовистий кінь, однак:
З гірки біг, назад — ніяк.
Хто з вас, друзі, відгадає,
Що за кінь Юрка катає?
(Сачка.)

Борис ТРОФИМЧУК.

Ніс Павло
В портфелі скло.
Що б тут дивного
Було?

Просто ніс він
Скло в портфелі
Показати дома
Нелі.
— Ти побач, лишень,
Сестричко:
В скло вдягнулась
Наша річка.
Трошки скла
Тобі приніс... —
Тут портфель відкрив
І... скис.

— Що за лихо,
За біда?
Скла нема —
Сама вода!

(Крила.)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Коли сестра крізь дощ чи град
Яскраво усміхнеться,
Йй голосно басистий брат
Негайно відгукнеться.

(Відгук.)

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Він стоїть у нас в дворі
Від зорі і до зорі,
Бо до холоду вже звук.
Хто це, діти?..

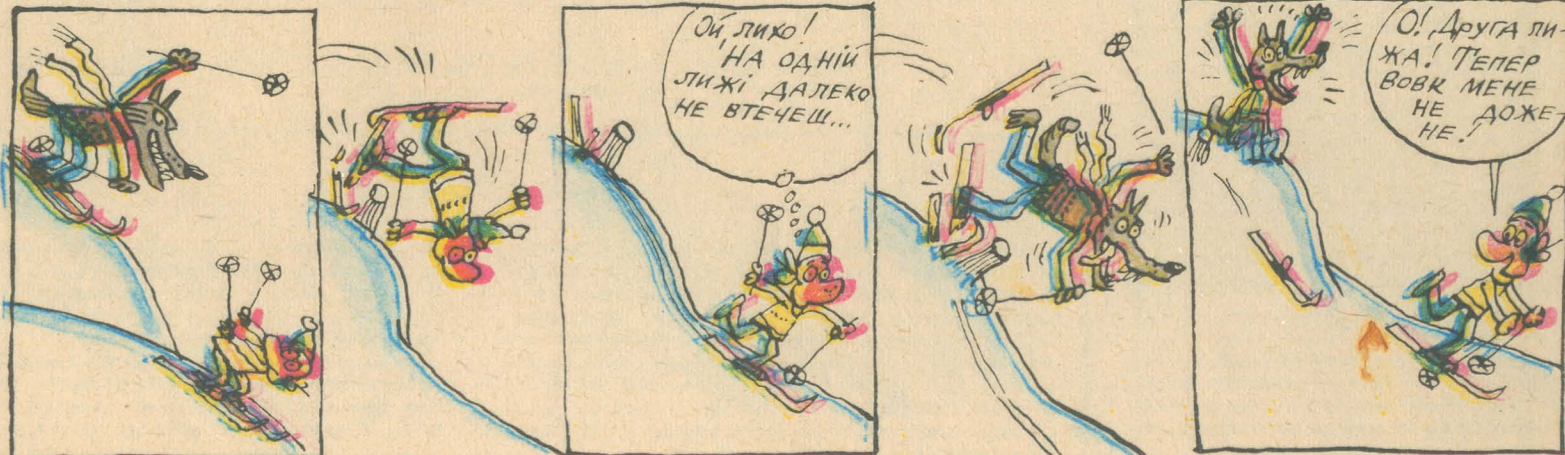
(Сніговин.)

Володимир КАШУБА.

На першу сходинку став хлопець
чорнобривий,
Дванадцяту ледь здужав старець сивий.
(Старий і новий кі.)
Володимир КНИР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПАМ'ЯТАЄ ЧИ НЕ ПАМ'ЯТАЄ?

ГУМОРЕСКА

Стою під дверима. Читаю: «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ». Аж в очах зарябіло. Невже той самий Горобець, що у студентські роки жив на моєму горіщі? Худе, як налигач, і синє, як кабачок. Бороду носило, щоб не видно було, яке воно засмикане. І дивися, вицвірінькалося. Слідчий прокуратури! Скільки тих горобців через моє горіще пролетіло. Інститут свій можна було б організувати. І нікого не ображав. До всіх по-людському ставився. Господарство своє навіть довірив. Студент із сільськогосподарської Академії за садом моїм дивився. Студент із зооветеринарного інституту нутрій доглядав. Філолог і математик з педагогічного сина Ванька натаскували. Постійно жив у мене студент із медичного інституту. Всяке може статися.

У Клави поганий синдром. Ночами скоплюється. І по деревах лазить. Жив у мене студент із інституту харчової промисловості. Майстер! З цукру гнав. З картоплі гнав. З абрикосів гнав. Казав, що навіть з каменю можна гнати. Якби тільки дріжджі відповідні знайти.

Студент із інституту фізкультури жив у мене. На довгі дистанції щоранку гасав. За місто. Тренуватися. Так я йому корзину за спину приладнав. Щоб він порожняком не гаяв. Туди різний непотріб із подвір'я виносив. А назад кролям траву. Чемпіоном став. Із плавання. Стилем «кроль».

А оце, значить, приходить Горобець. Таке... Нижче трави і тихше води.

— Хазяїн, візьміть на квартиру...
— Куди я тебе візьму? У хаті й так ліжок, як у госпіталі під час хотери.

— А я валетом із ким-небудь спатиму...
— На кого ж ти хоч вчишся? — питаю.

— На прокурора.
— З тебе, — кажу, — прокурор, як з козячого хвоста віник. Ти хоч скарги писати вмієш?

Тут у мене сусід — кровопивця. Цілими днями на саксофоні скиглить. А в кучі моїй поросля. Тільки почує саксофон, стає на перегородку і співає. Хліба не накупився... Нутрію якось мені підсунув. За червінець. З авітамінозом. Так я їй два місяці

цибулю у хребет втирав. Щоб остаточно не полисіла. Потім синаша каже: «Тату. А вона ж інвалід. Вона рот розтулити не може. У неї верхній зуб за нижній заплівся». Так я взяв на квартиру студента із стоматологічного інституту. Такий бідний хлопець. За кілька хвилин всі зуби їй повисмикував. «Може, — питає, — і вам який заважає? То давайте, поки інструмент під руками...».

Поселився, значить, Горобець. А через тиждень якась мадамзель. Ледве у хвіртку просунулася.

— Хазяїн, візьміть на квартиру, не пожалієте. Я добра куховарка.

Хлопці як дізналися, що взяв її, мало не цілували мене.

— Папашо, — кажуть, — ви нам кинули рятівне коло.

— Гаразд, — відповідаю. — Тільки не хапайтеся за нього всі одночасно...

Наймичніше схопився за неї Горобець. Шнурує поруч, як винищувач коло бомбовоза. Як супутник навколо матінки-землі кружляє. Спочатку я думав, що його приваблює можливість надурняк поправитися. Потім зауважив, що там діло сягнуло значно глибше. Любовна петрушка закрутилася.

Дивлюся не раз отак на них, і серце пронизує холод. Пропав ти, Васю, думаю. Не дай бог, коли-небудь вона ненароком сяде на тебе. Розплющить, як океан камбалу. Мощі твої в музеї показувати будуть. Замість святого Онуфрія в Печерську лавру вмонтують. І чого воно так великих жінок до малих чоловіків тягне? Чи співчуття, може? Чи материнська турбота?..

Одружилися вони, значить. Ну, тут я й кажу:

— Забирайте, дорогі мої, манаття і на іншу парафію. Я одружених не тримаю...

Горобець розцвірінькався:
— Ви безсовісні. У вас немає людяності...

— Досить, досить! Ти мені на совість не бий. Ви мені за кілька років стільки тієї людяності зробите, що всі студенти порозбігаються. А в мене ж хазяйство. І тільки дві руки. Ще й жінка з поганим синдромом...

Тепер ось стою під дверима з табличкою «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ» і думаю: пам'ятає він мене чи не пам'ятає?

Євген ДУДАР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як тільки Мельник Б. І. став головою колгоспу ім. 30-річчя ВЛКСМ (село Новосілки на Львівщині), серед колгоспників пішли розмови про те, що у нового керівника важкий характер. Минав час, і дехто вже на собі переконався, що у Мельника не лише характер, а й рука досить важкувата. Нагрімає він, бувало, на когось, а для переконливості може ще й руку підняти. Про отаку його вдачу чутки пішли далеко за межі села. Дійшли вони і до нашої редакції. Перець звернувся до Буського райкому Компартії України.

Як повідомив секретар райкому тов. Назарчук, факти при перевірці підтвердились. За грубе ставлення до людей, рукоприкладство Мельника Б. І. з членів партії виключено і з роботи знято.

НЕ ДРОЗДІ У СМІШКИ

НЕ ТОЙ РОЗМІР

Чоловік каже дружині:
— Ти купила мені сорочку не того розміру. Вона вдвічі більша тієї, що я ношу...
— Та знаю, — відповідає дружина, — але я не хотіла, щоб продавщиця бачила, за якого маленького чоловіка я заміж вийшла...

Повідомив О. ГОНСОВСЬКИЙ.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

НЕ ВИСТАЧАЄ ЧЕТВЕРТОГО

Прийшли двоє сусідів до третього у карти пограти, а четвертого немає. Батько й каже синові:
— Піди до дядька Івана та погукай його у дурня грати.

Той побіг і каже:

— Дядьку, дядьку, батько казали, щоб ви ішли до нас, бо не вистачає четвертого дурня...

Повідомив Д. ШКУРАТ.

с. Згурівка
Яготинського району
Київської області.

ЕКОНОМІСТ

Якось увечері йде Іван вулицею, а назустріч йому Микола.

— Куди це ти йдеш?

— Та до сусіда телевизор подивитися.

— Так у тебе ж свій є!

— Е, я свій не вмикаю, ще зіпсується, чого доброго! — відповів Іван.

Повідомив А. ДОВГАНЬ.

с. Криваченці
Волочиського району
Хмельницької області.

НА ЕКЗАМЕНІ

ПРОФЕСОР: Що таке вода?

СТУДЕНТ: Вода — це речовина, в якій розчиняються всі тіла...

ПРОФЕСОР: А ви коли-небудь купалися?

Повідомив П. СТЕЛЬМАХ.

м. Прилуки
Чернігівської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Петре, ти сьогодні йдеш на танці?

— Та я ж не танцюю...

— А чому?

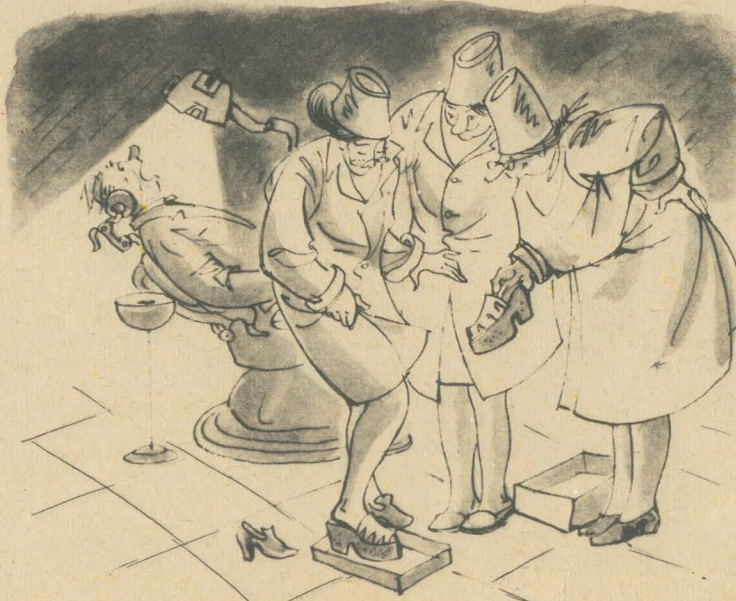
— Та бачиш, у мене ноги не однакові: одна — ліва, друга — права...

Повідомив Д. АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

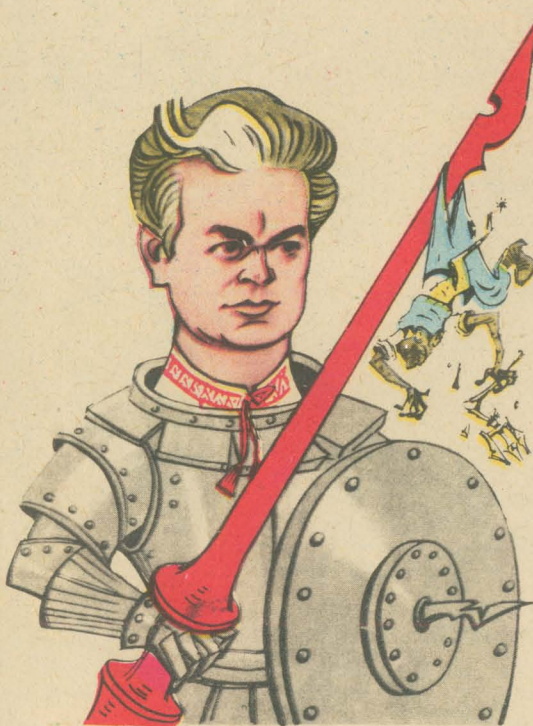
Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Консиліум.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Юрій
Мельничук

Юрій Степанович Мельничук (1921—1963 рр.) був талановитим сатириком, шановним і завжди бажаним автором «Перця». Його гострі, глибокозмістовні політичні памфлети були окрасою нашого журналу.
У цьому номері вміщуємо памфлет письменника-комуніста.

Між націоналістичними покидьками, які опинилися тепер на закордонних імперіалістичних смітинках, вештається і хизується німецько-фашистський, а тепер американський наймит Тарас Боровець. У 1941 році він з дозволу німців організував збройну банду, що допомагала фашистським окупантам уярмлювати Україну, а себе назвав отаманом Тарасом Бульбою. Зрадник і злочинець Боровець-Бульба залишив по собі і своїй «Поліській січці» криваву згадку. На Поліссі і Волині його і очолювану ним банду проклинали таким же вічним прокльоном, як бандерівців і мельниківців. Ніяка сила, ніякі хитрування не допоможуть Боровцеві відцуратися заднім числом від побратимства з фашистами, примішати злочини, вчинені проти українського народу.

«Січка» і «Тарас Бульба», — справедливо вказується в газеті «Наше слово», яка виходить у Варшаві, — це дуже романтично і символічно. Але одночасно безсоромне оплюгавування українських святощів. Ані Січка (Запорізька), ані заповоєць Тарас Бульба (гоголівський) окупантам ніколи не служили. А ось оунівський Тарас їм служив. О, оунівський Тарас служив не тільки німецьким фашистам! Його послужний список чималий.

А який брудний, фальшивий і злочинний цей оунівський Тарас! Який він кон'юнктурник і шахрай, користюлюб і демагог, яка в нього безсоромна, плігавка і продажна душа!

ЯК БОРОВЕЦЬ УКРАВ ЦЕРКВУ

Перед тим як стати бандитським отаманом під кличкою Тарас Бульба, Тарас Боровець вправлявся по лінії злочинства. Стягнути з бантин курку, задушити в хліві поросля, обчистити у дядька комору — було його звичним заняттям. Тітки щиро зичили йому вдаватися курячою кісткою, просили бога, щоб наслав на нього сліпоту або принаймні повикручував злодійські руки. Але прокльони Боровця не брали. Дехто пояснював це тим, що він належав до секти штундистів та бодачів і знав спеціальні злодійські молитви та заклинання. Забобонні жінки тільки поохкували та полплакували, виявляючи вранці пропажу.

— Кумо, чогось ваш півень сьогодні не піяв, чи не захворів?

— Не піяв і вже не запіє, голубонько. Встаю рано, а за ним і за курми місце застигло...

— І хто ж би то?

— Та хто, як не той Боровець пройдисвіт! Тільки з'явиться в селі, прибуде, то щоранку люди свою кривавицю оплакують.

— А бог би його побив!

Але бог не хотів битися з курячим злодієм, і не було ночі, щоб чуже майно не потрапляло в загребуші злодійські руки Боровця. Проте, як кажуть, до часу жбан воду носить. Дядьки, яким умірався терпець, зробили однієї ночі засідку на злодія і, влітавши Боровця на гарячому, накиннули йому мішок на голову і дали такого лупня, що відтоді він став епілептиком. А з такою вадою курей красти не підеш.

Довго злонував Боровець на поліських дядьків і вирішив ще датися їм взнаки. Йому вдалося пробратися в систему сільської споживчої кооперації, і замість того, щоб обтяжувати себе

Бандитський ОТАМАН

нічними злодійськими вилазками, він розкрадав готове, розтринькував громадські гроші. Пайовики Мочуляського кооперативу, в якому осів Боровець, викрили його як злодія та розтринька і прогнали з села.

Добравши смаку в торговельних шахрайських комбінаціях, Боровець проник у кооператив села Карпилівка, Рокитнянського району, і незабаром довів його до банкрутства. В цій же Карпилівці Боровець обробив так дільце, що прославився як аферист вищої гільдії. Дізнавшись, що Карпилівські селяни хочуть будувати церкву, щоб не ходити в сусіднє село, Боровець запропонував їм свої послуги. Було складено договір, що Карпилівська громада віддає Боровцеві 5 гектарів кам'яного кар'єру для розробки і експлуатації на свій розсуд, а він, Боровець, зобов'язується за це збудувати в селі Карпилівці церкву.

Боровцеві справи йшли блискуче. На колишньому карпилівському кам'яному пустирі заро-

лося від людей і транспорту. Тут від зорі до зорі і за всякої погоди працювали селяни навколишніх сіл, щоб заробити гроші на податки, на шматок хліба для дітей. У кишені Боровця попливали гроші. І в міру того, як грошей накопичувалося все більше, то чимраз далшою і неприємнішою стала думка про зобов'язання будувати церкву. Він знав, що вже багато років селяни складали в банку свої пожертви на будівництво церкви, щоб придбати необхідний будівельний матеріал, богослужбний інвентар тощо. Селянські заощадження не давали спати Боровцеві, але згодом за ці безсонні ночі

він винагородив себе сторицею. Боровець роздобув чек, підписав підписи і, як підрядчик, одержав в банку на будівництво церкви 10 тисяч злотих. Одержав, і згадав лише як звали.

Так Тарас Боровець, 1906 року народження, високий на зріст, блондин, худорлявий, очі сірі (як описувала у своїх карних розшуках польська поліція), родом з села Бистриці, Любимівського (нині Сосновського) району, Ровенської області, в 1937 році в селі Карпилівка, Рокитнянського району, вкрав... церкву. Бистрицький курокрад показав, на що він здатний.

За злодійство, махінації, а також по підозрінню в убивстві Боровець сидів у тюрмах. Тут він завіз знайомство з злодіями і бандитами найрізноманітніших кваліфікацій, а також з українськими буржуазними націоналістами, які прийняли його в своє середовище з розкритими обіймами. Пізніше Боровець хвалився, та й тепер скиглити, що він сидів у польських тюрмах за «політику», але це брехня невдаха.

МИЛІСТІЮ ГІТЛЕРА ОТАМАН

Коли у вересні 1939 року Радянська Армія перейшла кордон на Збручі, щоб допомогти трудящим Західної України визволитися з-під польсько-шляхетської окупації і врятуватися від німецько-фашистського поневолення, українські буржуазні націоналісти кинулися з наших земель врозтіч. Одні разом з своїми польськими хлібодавцями втекли в Румунію, а більшість — на окуповану гітлерівськими військами польську територію, в так зване Генеральне губернаторство, під опіку Ганса Франка. Цією дорогою (до Ганса) погалогував і Тарас Боровець.

Після короткочасних курсів він ретельно виконував завдання фашистської розвідки як агент під псевдонімом Старий і завдав немало шкоди українському народові.

Влітку 1940 року ОУН розколатися на прихильників С. Бандери і А. Мельника. Німецькі фашисти, які були зацікавлені в наявності таких непорозуміннь, тримали на прив'язі і одну, і другу групу і з однаковою щирістю опікувалися ними. Зайнятий шпигунством, Боровець не астиг самовизначитися і прихилюватися до будь-якої групи, але гестапо за це претензії до нього не мало. Навпаки, його німецькі начальники все робили для того, щоб у марнолюбного Боровця підірвати почуття задрощів до ватажків ОУН, роз'ятрувати в нього бажання самому стати «вождем».

Боровець повернувся на Україну в обози німецько-фашистських загарбників. Він не мав під своєю командою озброєних німцями зрадників, як, наприклад, Роман Шухевич, не брав участі в «уряді» Бандери-Стецька, але радість розпирала його груди. Він мав точні і далекосяжні вказівки своїх гітлерівських наставників і туляв до серця написаний німецькою і українською мовами документ — «повновласть», що він, Боровець, призначається окупаційною владою командантом служби безпеки на Сарненський і Олевський округи.

Прибувши на місце призначення, Боровець з надзвичайним запалом проводив угоду німецьким окупантам роботу. Він призначав старост, управителів, поліцейських, згуртував навколо себе всяке злочинне поріддя. З наказу німців Боровець створив озброєну банду, яку претензійно назвав «Поліська січка». Себе ж охрестив «отаманом Тарасом Бульбою». Але добровольців служити в бульбівській «січці» було небагато, і отаман поповнював свою банду насильно мобілізованими людьми.

Першими «подвигами» бульбівських «січовиків» було винищування радянських патріотів, вилучення поранених червоноармійців, єврейської погроми і, звичайно, грабінництво. Коли ж німецьке командування поставило перед «Поліською січкою» завдання ліквідувати оточену

в болотах невелику групу червоноармійців, то з цього нічого не вийшло, бо одна річ воювати з безборонними, стріляти з-за рогу, а інша — йти у відкритий бій. На це останнє бульбівське лицарство не було здатне. Бульба з своєю усією «січкою» не зміг зламати опору жменьки радянських воїнів і змушений був звернутися за допомогою до ровенської фельдкомендатури, просив придати йому авіацію. З цього приводу поширювалися різні дотепи, як-от, що на терені бойових дій біля озера Мозер було багато кропив, і в зв'язку з цим «січка» бульбівських безштаників втратила боєздатність. Справа була не в кропиві, а в мужності радянських воїнів.

Щоб надати своїй банді видимість військової одиниці, Бульба, з дозволу німців, стягнув до своєї «січки» колишніх петлюрівських офіцерів, різних націоналістичних крикунів, які раділи з того, що гітлерівці розпинають Україну. Начальником штабу «Поліської січки» став петлюрівський полковник В. Смородський. Він пригадав ще декого з недобитків, і так у «січці» з'явилося кілька колишніх сотників, поручиків і хорунжиків. Начальником відділу пропаганди головного штабу і редактором у Бульби був триденний суб'єкт: а «Поліській січці» він називався І. Крутоус, в Ровно його знали як Гошовського, а в Житомирі він був прописаний як Баранівський.

Отже, був штаб, був піп, була присяга, але банди залишилась бандою, «січовики» займалися розбоями, грабінництвом, тероризували мирне населення. В Степанівському, Сарненському, Рокитнянському, Соснівському, Деражнянському, Костопільському, Цуманському, Гоцанському районах, Ровенської і Волинської області, та Олевському районі, Житомирській області, з жахом і прокльонами згадують бульбівців, які грабували селян, били їх шомполами, руйнували господарства, гвалтували жінок і дітчат. Але найбільше тут ненавидять і проклинають самого бандитського отамана Бульбу-Боровця. Я записав складений про нього вірш, який був дуже поширений в цих місцях за часів розгулу бульбівщини:

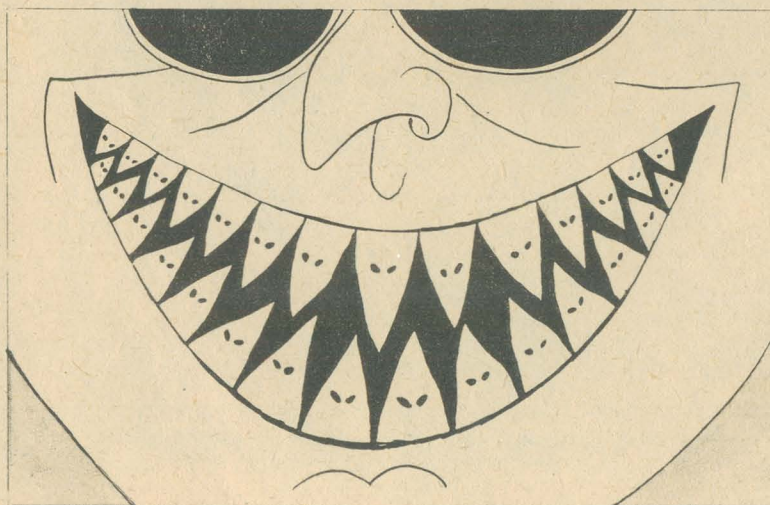
Бульбу садять і копають,
Бульбу полюють й огортають,
Бульбу ріжуть, бульбу садять,
Бульбу печуть, бульбу варять.
Бульба — їжа непогана,
З бульби роблять отамана.
Бульба цінна, як рослина,
— Безкорисна, як людина.
З бульби горе-УНРівський отаман,
Зате Бульба лише сам собі пан.
Здоровенький він на вроду,
Блудний син свого народу,
До грабінки дуже здатний,
До нічого більш не придатний.

З нього може бути німецький чи інший угодник,
А політик з нього, як з цапа огорожник.

1957 р.

Вісмі того і вісмі

Мал. С. МИЛУТКИ

Посмішка американської демократії.

І сміх, і гір

БОГ НА ПОМІЧІ...

З благословення всевишнього 71-річний американський баптистський священик Глін Вулф побрався законним шлюбом із двадцятирічною дівчиною. Цього разу, як він сам заявив, одружився уже «на все життя». Таке уточнення — не випадкове, навіть доречно, бо до того пастор був одружений двадцять два рази. До речі, незважаючи на таку хронічну нетривалість шлюбу, преподобний отець із божого поміччя пристарявся від попередніх шлюбів 40 дітей.

КОЖЕН ЗАЙНЯТИЙ СВОЄЮ СПРАВОЮ

Цього року норвезькі лицарі легкої наживи встановили своєрідний національний рекорд — в Драммені пограбували банк на 4,5 мільйона крон. Це — найбільше пограбування за всю історію країни. Заодно вони приховали й поліцейську машину, на якій

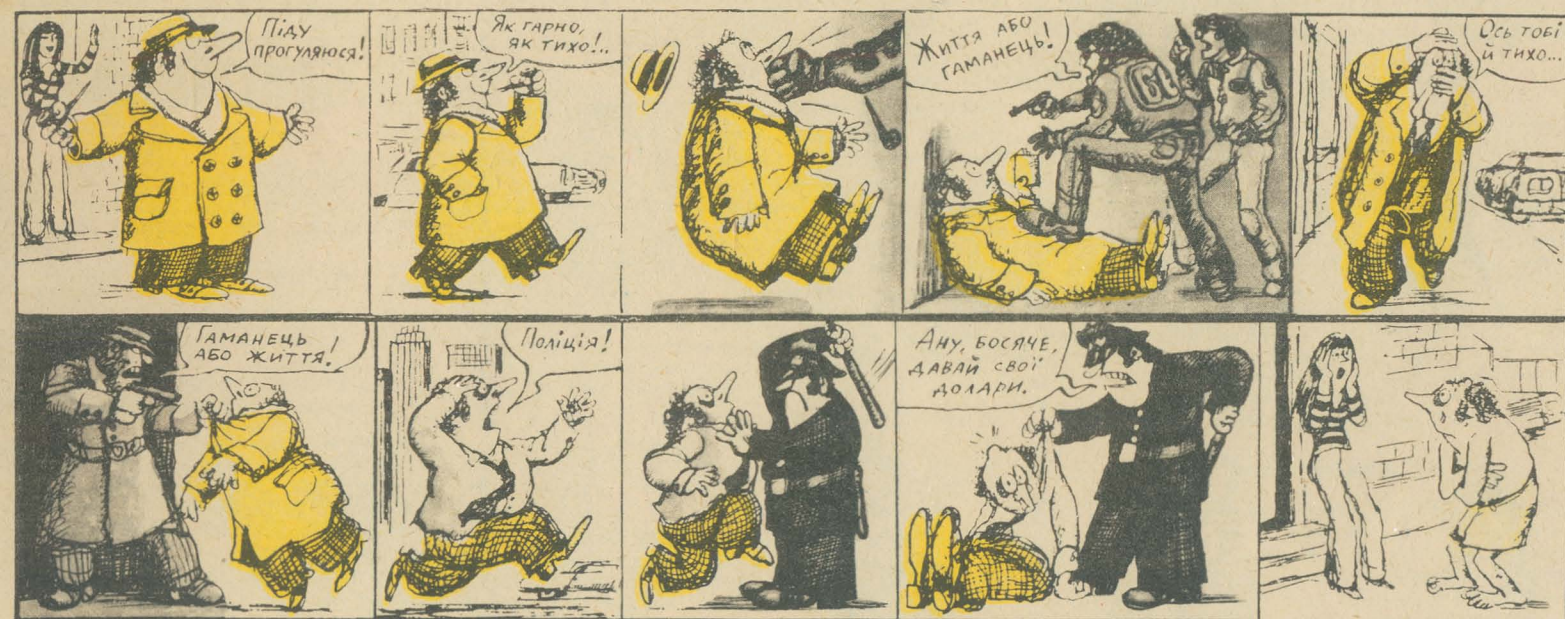
і зникли зі своєю здобиччю. Сталося це якраз того дня, коли половина міських поліціянтів збиралася на засідання, щоб обговорити наболіле питання: як захистити банки від грабінників.

РОЗТЛУМАЧИЛИ

Чорнокірські робітники філіалу американського концерну «Калгейт-Палмолів» у ПАР звернулися до адміністрації з проханням дозволити на підприємстві діяльність профспілки. У своїй петиції вони це прохання пояснювали, зокрема, й тим, що африканцям чинять перешкоди, коли вони хочуть підвищити свою кваліфікацію. Начальство петицію відхилило, пояснивши це так: «Ми проти вступу наших робітників у профспілку, тому що жодна профспілка не може зробити для них більше, ніж робимо ми самі».

І ніхто із «благодійників» при цьому, звісна річ, навіть не почервонів.

МУЛЬТИК 3 ПЕРЦЕМ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ЛАУРЕАТИ КОНКУРСУ-80

Як завжди, у передноворічний вечір відбулася тепла творча зустріч Перця та членів його редакційної колегії з Дідом Морозом. В атмосфері принципності, вимогливості та дружнього взаєморозуміння було визначено переможців традиційного конкурсу на кращі фейлетони, гуморески, вірші, карикатури і теми до них.

Ось нові лауреати Перця:

О. АЛЬОШИЧЕВ — премійований за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

А. АНДРЕЄВ — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

А. АРУТЮНЯНЦ — за малюнок «Новий над світом засвітився день» (№ 7), карикатури «А тепер, леді, ви можете спати спокійно» (№ 3) та «Жандармський шлагбаум» (№ 12);

М. БІЛКУН — за гуморески «Циган у старостях» (№ 12) та «Кожному сонечку свою плямку» (№ 20);

О. БОГАЧУК — за цикл сатиричних віршів «Шпичаки» (№ 3) та байку «Гарбуз» (№ 13);

В. БОЙКО — за фейлетон «Не колись, а — тепер!» (№ 18);

В. БОНДАРЕНКО — за фейлетон «Метеорологи не винні» (№ 18);

А. БОРТНЯК — за цикл сатиричних мініатюр «Роздуми з винятками» (№ 6);

Я. ВАЛАХ — за фейлетони і памфлети на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

А. ВОРОПАЙ — за гумореску «Когуті» (№ 19);

В. ГЛИВЕНКО — за карикатури «Стіл хабарника» (№ 11), «Дядю, ви ж обіцяли...» (№ 14), «Я відпущу тебе, Золота Рибко...» (№ 22);

Я. ДАВИДЕНКО — за гумореску «Що з нами Радянська влада зробила...» (№ 20);

Є. ДОЛОМАН — за віршований фейлетон «Байдужість» (№ 11);

Р. ДРУКМАН — за теми до малюнків, що публікувалися протягом року;

Є. МИЛУТКА — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

О. МОНАСТИРСЬКИЙ — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Б. ПОЛІЩУК — за гуморески «На підвищення» (№ 15) та «Пришійкобиліхвіст» (№ 21);

Ю. ПРОКОПЕНКО — за підготовку перчанської «Виставки ширнетреба»;

М. ПРУДНИК — за фейлетон «З олівцем по Недригайлову» (№ 20);

О. ЧОРНОГУЗ — за фейлетон «По вулиці, по калюжі...» (№ 19).

Усі лауреати будуть стимульовані як морально, так і матеріально. Жюрі конкурсу закликає всіх своїх читачів і авторів у новому, 1981 році активно попрацювати пером і пензлем в ім'я нових здобутків на сатирично-гумористичній ниві.

ЛЕДАРІ І МАРНОТА

Безлика Марнота,
Що вешталася скрізь, марнуючи літа,

Прибилася до одного заводу.

Аж глядь — два лобурі

Товчуть у ступі воду!..

Приблуда аж підскачила зраділо:

— Оце — що треба! Знають

хлопці діло!

З них користі, як молока з козла...

За цю роботу-вміння,

За це водоточіння,

Коли б я тут начальником була,

Обом би премію дала!..

А майстер глянув зле на Марноту:

— Ну, а чого ж, — сказав, —

відзначимо забрьох,

Дамо їм дірку з бублука, і ту —

Одну на двоє!

Микола ЯРОВИЙ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Якщо і бажав комусь зла, то від усього серця.

● Вибили дурість із голови, і в ній нічого не залишилося.

● До того, що лежить під рукою, найчастіше руки не доходять.

● Якби мовчання було золото, дехто давно набрав би в рот води.

● Подивився на себе збоку і перелякався.

М. КОЛЕСНИКОВ.

м. Терез.

● «Ми продемонстрували повну єдність поглядів», — сказав Удав про зустріч із Кроликом.

● «Я знову на творчому підйомі!» — сказав Сізіф, штовхаючи камінь на гору.

Олександр СОЛОМЧЕНКО.

м. Київ.

● Якщо ви встали не на ту ногу — поспіть ще.

● Іноді вийти з води сухим легше, ніж чистим.

● Не бігайте за двома зайцями. Спочатку перевірте, чи вам не двоїться в очах.

Петро СОРОКА.

с. Грицівці

Збаразького району

Тернопільської області.

● Для того, щоб тверезо оцінювати свої вчинки, не обов'язково потрапляти до витверезника.

● Дарча на книзі: «Співавтору від автора!»

● Еволюція: на руках, за руку, під руку, на поруки.

В. БОНДАРЧУК.

● Дівчина з цигаркою в зубах вже не божество: святі не курять.

● Всі тости підступні: п'ють за здоров'я, ніж розплачуються.

● Постарів той, хто зупинився.

Микола ПОЛОТАЯ.

м. Ялта.

Літературна пародія

ЩОСЬ НЕ ТЕЄ

І на небі дуже темно,

і на землі щось не теє:

втекла з буди собака кудлата

— це раз,

не несеться курка чубата —

це два,

сороки колодязь перекинули,

а грім рака вбив —

три-штри...

(Борис НЕЧЕРДА, збірка «Танець

дощу», вид-во «Маяк», Одеса).

І в голові якось темно,

і на душі щось не теє:

втекла рима зрадлива — це раз,

не любить муза вродлива — це два,

у правому оці — світ наверх,

а в ліве вухо стріля, як з мортири, —

три-штри...

Руки-ноги, наче з вати,

а вірша треба компонувати —

п'ять-шість...

[Та як бог не видасть —

пародист не з'їсть!]

Гаврило ПРОКОПЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ОСТЕН» — Скопје.

— А ти ж казав, що в цій іграшці вода, а не чорнило.

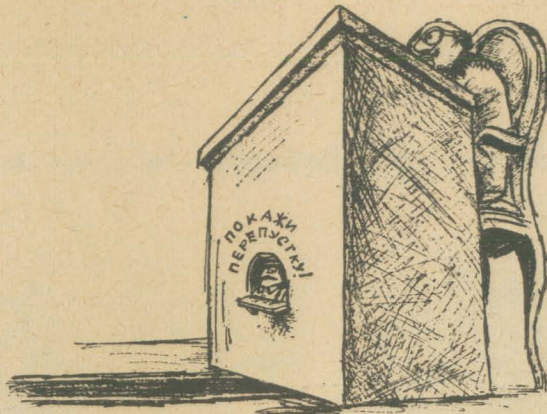
Без слів.

Атанас ДИМИТРОВ

АФОРИЗМИ

- Заглянути в себе — не цікавість, а необхідність.
- Дехто цінує усмішку по кількості золотих зубів.
- Перше, що має подати офіціант клієнтові, це чашу терпіння.
- Не вір дороговказу, не дізнавшись, хто його поставив.
- Він замкнувся у собі і ледь не вмер від нудьги.

Переклад з болгарської.

— Прошу снотворного.
— Вам на день чи на ніч?

— Сьогодні ми одержали матраци, а в кінці місяця надійде оббивка до них.

Страшно перо НЕ В СУКАКА...

«Доповідаємо що в нашому колгоспі вже спаровано 155 свиней в тому тлі 55 свинок».

(З телефонограми).

«На день перевірки два сараї стояли на прив'язі...»

(З акта перевірки).

Надіслав П. СУКАЧ.

* * *

«Товариші! Я так думаю, і Василь Іванович так думає (голова колгоспу)

і всі члени правління так думають і всі ми так думаємо, що так би було добре...»

(З протоколу зборів).

Надіслав Л. СМЕТАН.

* * *

«Автомобіль № 56-48 виїхав з гаража о 8 год. 45 хв. Після закінчення зміни ні водій, ні автомобіль в гараж не з'явилися».

(З доповідної механіка).

Надіслала Л. КОСТЕЙ.

«Мы телятницы-молочники должны выпавать телят 56 дней, а мы стоим в клетках по 3—4 месяца. Телята дуются и лопают. Просим правление колхоза выгонять нас из клеток вовремя».

(Із скарги).

«Обяснительна

Я Сенгук Сергей Михайлович объясняю что электросварщик Пирог Питро Матвиевич варив комбайна и стоял на лесницы и вдруг обломився килек драбины Пирог упал на землю в присутствии миня как инженера механика я его поднял с земли в етом и Расписываюсь Сенгук».

Надіслав А. СОРОЧИНСКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі селища Баранівки надіслали редакції листа про те, що ось уже третій рік у їхньому селищі не працює лазня і, щоб побанитись, їм доводиться їздити до сусідів. Цього листа було надруковано у «Перці» № 13.

Заступник голови виконкому Житомирської обласної ради А. А. Гаркавенко повідомив, що в бані проведено капітальний ремонт, і нині вона працює нормально.

★ «На свіже повітря» — так називалася замітка, вміщена у № 14 журналу, в якій йшлося про те, що у селі Микулинці (Літинський район) ще торік розпочали ремонт клубу. Дах зняли, і на тім усі роботи припинилися.

Після виступу Перця заступник начальника Вінницького обласного управління культури В. Я. Романов повідомив, що для закінчення ремонту клубу додатково виділено 12 тисяч крб. Нині дах клубу накрито шифером, розширено зал глядачів, добудовано дві кімнати для бібліотеки. А райвідділу культури доручено придбати для клубу 200 театральних крісел.

★ Про те, що лінійно-виробнича дільниця «Мосгазтранс» спалює відкритим способом конденсат на околицях районного центру Нової Покровської, від чого утворюється стільки кіптяви, наче діє справжній вулкан, повідомлялося у розділі «Перчанський телевізор» («Перець» № 16).

Заступник голови Ворошиловградського обласного комітету народного контролю Н. Н. Панченко повідомив редакцію, що такий факт дійсно мав місце. Нині ведеться будівництво конденсатозбірника, після завершення якого спалювання припиниться.

★ У листі, що надійшов із села Кирилівки (Житомирщина), писалося про те, що в бухгалтерії місцевого колгоспу немає порядку, бо головний бухгалтер Скаковська Г. М. більше займається особистими справами.

Начальник Новоград-Волинського райуправління сільського господарства Ф. Ф. Жигadlo повідомив, що у колгоспі імені Шевченка проведено комплексну ревізію. Факти, наведені в листі, підтвердились. За зловживання службовим становищем, за запущеність первинного бухгалтерського обліку Скаковську Г. М. з роботи звільнено.

★ Під час грози у селі Кам'яне-Случанському (Рівненська область) блискавкою був пошкоджений силовий трансформатор, і декілька вулиць не мали електросвітла.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Сарненської райради І. І. Терехов повідомив, що трансформатор відремонтовано, і всі жителі села тепер забезпечені електроенергією.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 1 (1091)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 12. 80. Підписано до друку 17. 12. 80. БФ 11785. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05912. Тираж 3.000.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

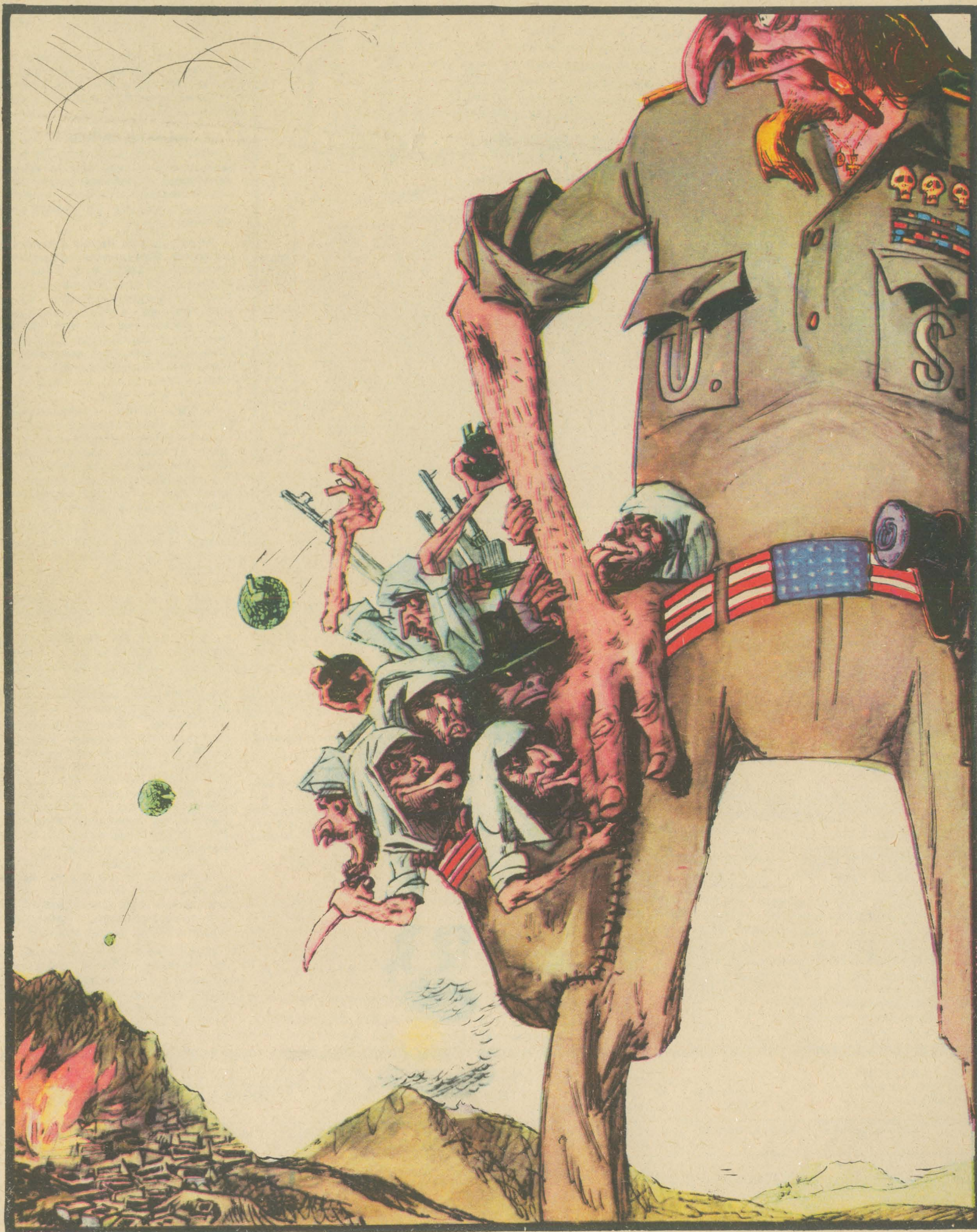
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

ЦРУ Сполучених Штатів Америки
створило так званий «афганський
уряд» у вигнанні.

Мал. К. ЗАРУБИ

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

«АФГАНСЬКИЙ УРЯД» У ВИГНАННІ І ЙОГО ПОСТІЙНА РЕЗИДЕНЦІЯ